

Marek

H.

Eliáš

Kronika

zlých

nápadov

Táto kniha zobrazuje výhradne fikciu a nemá nič spoločné s realitou. Akákoľvek podobnosť s reálnymi živými či mŕtvymi osobami, miestami a udalosťami je čisto náhodná.

Marek H. Eliáš

Kronika zlých nápadov

Vyšlo vlastným nákladom

© 2009 Marek H. Eliáš

Melbourne, Austrália

Zlý nápad prvý:

Frontálny útok rodinnej chobotnice

Moja rodina zlými nápadmi vždy oplývala. Deň pred sestrinou druhou svadbou som mohol radostne skonštatovať, že z členov mojej rodiny zlé nápady priam prýštia. Už samotný nápad mojej sestry opäť sa vydať som označil za zlý okamžite, ako s ním prišla.

„Idem sa vydávať,“ povedala po dlhom otáľaní do telefónu.

„To je zlý nápad,“ odvetil som doslovne.

„Tušila som, že nebudeš nadšený,“ zabrblala Zuzana a podarilo sa jej dostať do hlasu jedinečný tón, ktorý aj mužské ucho, načisto hluché k podobným nuansám, dešifrovalo ako: „Ty ma nikdy nepodporíš, a to ani vtedy, keď by som to skutočne potrebovala!“ Nenechal som sa vmanipulovať do odobrenia jej sobáša a nemilosrdne som pokračoval: „Nevravela si, že chceš byť hocičím, len nie ako matka?“

„Toto je iné,“ vyjednávala Zuzana.

„Vôbec to nie je iné. Rozprávaš presne ako alkoholik. Stávaš sa závislou na svadbách, drahá moja.“

„Blbosť, bola som predsa vydatá iba raz!“

„Len šťastnou náhodou a zlým úmyslom nášho brata sa nejdeš vydávať už po tretí raz,“ pripomenul som jej epizódu, na ktorú zaručene nespomína v dobrom.

Z jednej jej svadby už totiž zišlo, presnejšie povedané, svadba sa načisto prekazila. To bol jeden z lepších Adamových výkonov. Tri týždne pred svadbou milého nádejného ženicha zviedol a dotýčny, pripretý o stenu jeho citovým vydieraním, potom celý bledý objasňoval Zuzane, že sa hlboko mýlil a v skutočnosti nie je zaťaženy na atraktívne blondíny, ale na modrookých kučeravých blondiačikov, napríklad ako je Adam.

Vysvetľovať niečo podobné mojej sestre je ako vojsť do kliečky k tigrovi na redukčnej diéte. Chudák aj tak skončil, len-len že unikol a na pohotovosti ho zašivali hodinu a pol. Môj braček s tvárou anjela a povahou

perverzného diabla ho navyše po týždni vykopol z postele s odôvodnením, že sa nemôže dívať svojej sestre do očí.

Keď som mu jeho nevkusný postup vyčítal, poslal ma do zeleninovej záhradky. „Ty by si chcel, aby sa Zuzana nešťastne vydala?“ obhajoval sa. „Išlo mi len o jej dobro, ten drúk vôbec nie je môj typ.“

„Zuzin asi áno a nie som si istý, či je pre teba momentálne bezpečné sa k nej priblížiť,“ varoval som ho.

Adam zvrátil čelo: „Ach áno, to mi pripomína, práve za ňou idem. Nepôjdeš so mnou, keby sa mi náhodou snažila prehryznúť hrdlo skôr, ako stihnem niečo povedať?“

Adam bol nezastaviteľný, tak v rámci prevencie vraždy som išiel s ním. Zuzana rozhodne nebola nadšená. V skutočnosti chrlila oheň, síru a napalm.

„Vlastne som ťa zachránil,“ poučal ju, zatiaľ čo ona sa snažila vytrhnúť z môjho zovretia a krvavým spôsobom ho zniesť zo sveta. „Bola by si šťastnejšia, keby si ho raz s nejakým chlapom pristihla v posteli? Si nemysli, už keď som sa naňho pozrel, som vedel, čo je zač,“ vysvetľoval jej pokojne. „A medzi nami, v posteli bol aj tak drevo,“ dodal.

„Prestaň a dones chloroform!“ zaryčal som, lebo už som bol celý dotlčený a doškriabaný a moja zúrivá sestra začínala vyhrávať. Podarilo sa nám ju čímsi zdrgovať a upokojiť. Vtedy sa slávnostne zaviazala, že so svadbami skončila.

Nie nadhlo, ako sa zdá.

„Skrátka si zase ulovila chlapa, ktorého už o dva týždne nedokážeš vystáť. Teraz to budeš mať okorenené ešte aj rozvodom. Vysvetli mi, prečo si ho jednoducho nemôžeš nasťahovať k sebe a potom vyhodiť. Ako obvykle,“ snažil som sa ju nasmerovať správnym smerom.

Zuzana si povzdychla. „Ale... on už u mňa býva... Pol roka predsa...“

Prehltol som prekvapenú otázku: Ty si s Tónom vydržala viac ako pol roka? Zuza cítila, že hrozí podobná veta, preto urýchlene pokračovala: „Mne by na tom až tak nezáležalo, ale babička na tom trvá.“

„Odkedy sa riadiš podľa babičky?“

Zuzana čosi zadrmlila. Na čelo mi vystúpil pot. „Prosím? Mohla by si to zopakovať? Na chvíľu mi to znelo, akoby si povedala, že si tehotná...“

„Fakt?“ začudovala sa. Po chvíli mlčania už o niečo zreteľnejšie povzdychla: „No, ja som ale naozaj tehotná.“

Po chvíli napätého mlčania som hovor ukončil: „Zavolám ti, keď sa z toho spamätám.“

*

Neviem, ako ľudia reagujú v normálnom svete na oznam, že ich mladšia sestra je tehotná. Nuž, v našej rodine to bol dôvod na hysterický záchvat trvajúci aspoň týždeň.

Tragédia našej rodiny totiž spočíva v tom, že množiť sa bolo zlým nápadom ktoréhokoľvek jej člena. Rodičovskými alebo akýmikoľvek inými rodinnými predpokladmi totiž na rozdiel od zlých nápadov nikto neoplýval. Keby to aspoň poctivo uznali a zariadili sa podľa toho, ako ja! Ale nie, od neviemkoľkej generácie sa naši predkovia snažili rodiny si zakladať a dokonca ich udržiavať, aj keď boli vopred odsúdené na potupný zánik.

Keď sa naši rodičia rozvádzať po dvadsiatich rokoch manželstva, my traja sme sa sťali ako divé prasce, vrátane vtedy pätnásťročného Adama. Pravdu povediac, zniesol to lepšie ako Zuzana a ja. Teda alkohol, nie samotný rozvod. Ten sme niesli všetci veľmi dobre. Ožrali sme sa od radosti.

„Dôležité je,“ dramatizovala matka nasledujúce ráno pohrebným hlasom, „že sme sa rozišli ako priatelia.“

„Jasné,“ zastonal som. „Obaja ste rovnakí a po tých rokoch výčinov si už skvele rozumiete.“

Bolo mi zle. Ležal som v obývačke, zatiaľ čo Zuzana úpela vo svojej izbe, kde jej o rozvode rozprával otec. Adam, ktorý bol v najlepšom stave, pohotovo ubzikol kamsi do neznáma, zatiaľ čo svojich starších súrodencov nechal napospas rodičom, chtivým rozprávania o manželstve a jeho konci.

„Bude to tak lepšie pre všetkých, ale predovšetkým pre vás,“ dodala matka, ignorujúc moju nezdvorilú poznámku.

Otvoril som oči: „Ešte jedna fráza a namôjdušu ovraciam koberec,“ zavrčal som výhražne. Matka urazene odplávala.

S otcom sa lúčili dlho a dojmavo, objímali sa, akoby sa už nikdy nemali vidieť. Všetci sme vedeli, že to nie je také zlé. Matka vykročila za lepším zajtrajškom a bohatším chlapom. Interné tipy hovorili o ôsmich mesiacoch,

po ktorých sa na chvíľu vráti, aby si vylízala rany a s obnovenou energiou sa vzápätí vrhla do ďalšieho dobrodružstva.

„Ak všetko dobre pôjde, otec bude vtedy tiež niekde preč,“ meditovala Zuzana, zatiaľ čo sme z okna kúpeľne pozorovali exmanželskú rozlúčku na verande. „V najhoršom prípade si sem niekoho nasťahuje a tie dve si vyškriabu oči.“

Potiahla si z cigarety, čo sme zhabali Adamovi, podala mi ju a presvedčene uzavrela tému: „Vydám sa najskôr v tridsiatke. Pokiaľ vôbec.“

Vydala sa o rok neskôr.

A nevyšiel nám ani predpoklad, že matka sa vráti po ôsmich mesiacoch. Prišla už po siedmich.

*

Telefón zazvonil skôr, ako som si stihol utriediť myšlienky.

„Počul si to?“ švitorila matka rozjasane do telefónu. „Zuzana sa ide vydávať!“

„Už mi volala. Pred chvíľou,“ priznal som.

„Nie je to úžasné?“ nadchýnala sa matka.

„Je to úplne úžasné. Má dvadsaťšesť rokov a ide sa druhý raz vydávať. Kráča v šľapajach svojich predkov, je to skvelé, fantastické, nádherné!“

„Každý má právo na omyl,“ bránila ju (a seba) matka.

„Aj na desať omylov,“ prisvedčil som.

„Myslím si, že je to skvelé. Potrebuje sa usadiť, upokojiť. Ach, snád' bude mať viac šťastia ako ja,“ zaslzil telefón. Pojalo ma podozrenie.

„Čo je s Ľulpasom?“ spýtal som sa. Predkyňa chvíľu mlčala, ale keďže sa neohradila proti označeniu jej posledného manžela, asi to bolo vážne.

„No... máme také... komplikované obdobie,“ povedala na pol úst.

Boh mi je svedkom, že som nechcel vedieť podrobnosti.

„Tomu hovorím skvelé!“ zvolal som. „Daj si preteky – podarí sa ti skôr rozviesť, ako Zuzane sa vydat’?“

Matka poprela, že by sa išla rozvádzať. Poznám ju už dosť dlho na to, aby som ju nebral vážne. „Nevydávala som sa preto, aby som sa rozvádžala,“ snažila sa ma zmiasť falošnou logikou.

„A prvé dva razy sa si vydávala preto?“

„Vtedy to len skrátka nevyšlo.“

„A s Ťulpasom tuším tiež nie.“

„Každý vzťah prechádza rozličnými fázami a my máme momentálne takú ťažšiu fázu,“ poučila ma.

„Do ďalšej fázy Mesiaca podáš žiadosť o rozvod. A začni mu to vysvetľovať už teraz, lebo potrvá zhruba pol roka, kým to pochopí.“

Priznávam, súčasných partnerov mojich rozvedených rodičov skutočne nemusím. Elza je aspoň ostrá ako britva a dobre jej to zapaluje. Môžeme ju smelo nenávidieť a ona nás, je to občerstvujúce a páči sa nám to. Ale čo s Ťulpasom? Tento vyblednutý žabiak má myslenie prehistorického jaštera, ktorým podľa mňa svojho času bol. Asi pol minúty mu trvá, kým vôbec na niečo zaostrí pohľad, a do večera premýšľa, na čo sa to vlastne pozerá. Potom zistí, že to aj tak nechápe a ide spať. Čím si získal moju matku, je pre mňa záhadou, ale však ona mala celoživotne zlý vkus.

Ešte sa mi neprestalo potiť ucho a telefón zaspieval znova. S povzdychom som ho zdvihol.

„Zuzana sa ide vydávať,“ oznámil mi otec s výčitkou v hlase.

„Ale ja za to naozaj nemôžem,“ ohradil som sa.

„Myslím si, že by sa nemala vydávať,“ pokračoval otec nesúhlasne.

„Hm.“

„Myslel som si, že raz jej stačilo,“ dodal.

„Hm.“

„Ja som sa ženil raz a stačilo mi to.“

„Hm.“

Problém s mojím otcom je, že akákoľvek konverzácia s ním je odsúdená na neúspech. Hocičo hovorí, o chvíľu zistím, že mu na to naozaj nemám čo povedať. Buď s ním súhlasím, alebo mi je to srdečne jedno.

„Aj Elza hovorí, že má ešte čas,“ argumentoval otec stanoviskom svojej súčasnej partnerky.

„Tvoja messerschmidtká len zúri, že tvoja dcéra sa vydáva skôr, ako sa ty s ňou oženiš,“ ozrejmil som mu blahosklonne. „Nedokáže to prežiť, aj keď zuby na to teda má.“

„Ja sa predsa nechcem ženit,“ prekvapil sa. „Veď som jej to jasne povedal.“

„Oci, v tvojom veku si ešte taký naivný? Tá beštia si myslí, že skôr či neskôr ťa k oltáru doženie.“

„Máš o nej veľmi mylnú mienku,“ povedal urazene.

„Volá mi babička,“ zaklamal som. „Zavolám ti neskôr.“

Zložil som a v tej chvíli mi zavolala babička.

„Nebudú mať svadbu v kostole!“ skríkla do telefónu s rozčúlením, ktoré obvykle predchádzalo podaniu nitroglycerínu pod jazyk.

Poviem to priamo: Od svojej rodiny som ušiel. Pripadala mi ako chobotnica, ktorá sa ma snaží uloviť a zožrať. Čoskoro som pochopil, že sto kilometrov je málo. Zradné telefónne linky nesmrteľnej a večne hladnej chobotnici predĺžili jej chápadlá a podchvíľou sa po mne načahovala.

Dnes sa to takto kulantne nazvať nedalo. Dnes to bol frontálny útok.

„Babi, samozrejme, že nebudú mať svadbu v kostole. Zuza je predsa rozvedená,“ snažil som sa byť trpezlivý.

„Budú žiť v hriechu!“ zahrnela babička.

„Ako veľká časť tejto rodiny,“ namietol som.

„Prečo sa vôbec rozvádzala?“ nariekala babička ďalej.

„Lebo jej prvý manžel psychicky neuniesol, že ho stále mlátila,“ občerstvil som jej pamäť. Zmlkla.

„Aspoňže jeho na tú svadbu nepozvala,“ ozvala sa po chvíli už tichšie. „Inak pozvala každého.“

„Každého?“ overoval som si s rastúcou neblahou predtuchou.

„Rodičov, Elzu, Ľulpasa, Martu, Žofiu, Ivanu...“ vymenovala babička metodicky. Už som ju nepočúval. Točila sa mi hlava. Napriek celoživotnej alergii na alkohol som pocítil absurdnú chuť kopnúť do seba naraz pol litra vodky.

Na zvyšok dňa som vypol telefón. Dobre som urobil, pretože som sa vyhol telefonátu svojho brata. Keby mi totiž zvestoval hneď v ten deň, na čo sa chystá, asi by som to nerozhodil. Takto si počkal na druhý deň.

Zlý nápad druhý:

Desivý plán perverzného diabla

V noci ma prenasledovali hrôzostrašné sny, v ktorých som sa ocitol na svadbe svojej sestry. Z neznámych príčin bola poňatá v štýle hippies, a to vrátane mojej babičky, ktorá sediac v tureckom sede na chrbte ružového slona hrala na sitar. Povinne sme tancovali na obrovskom stole kdesi na pláži a snažili sa pritom rozdupať a rozbiť všetky taniere aj poháre.

„Črepy nosia šťastie!“ zajačala moja evidentne zhulená matka a zaborila sa tvárou rovno do štrnásťposchodovej svadobnej torty. Elza na nič nečakala a podnikavo začala tortu krájať. Aj s matkou.

Ďalšiu aktivitu príbuzenstva som našťastie už nestihol zaregistrovať a s vypätím všetkých síl som sa zobudil. Chvíľu som sa díval na vypnutý telefón, až kým som neusúdil, že v tomto tichom stave je to omnoho lepší predmet a netreba sa s ním zbytočne zahrávať.

Po sprche sa mi už včerajší útok rodinnej chobotnice nezdal taký strašný a nejako som sa zmieril aj so skutočnosťou, že moja sestra akosi otehotnela a ide sa vydávať. No čo, posmeľoval som sa, onedlho sa opäť rozvedie.

Bolo mi to však tak nejako ľúto. Vždy som seba a mojich súrodencov považoval za akýsi ostrovček zdravého rozumu uprostred šialenstva zvyšku rodiny. Dokázali sme mať nadhľad a navzájom sme si pomáhali prežiť psychotické výstrelky svojich príbuzných. Lenže ako sa ukazuje, Zuzana sa nenápadne premenila na chápadlo nenažratej chobotnice. A teraz už len čakať, kedy sa súčasťou netvora stane aj môj brat, ktorý ma doteraz nikdy nezaťažoval.

„Bude to dobré,“ oslovil som svoj obraz v zrkadle.

„Áno, pokiaľ sa dáš na drogy,“ súhlasilo zrkadlo ironicky.

*

Mobil naďalej zotrval v stave vypnutom, čo mi umožnilo vcelku príjemné predpoludnie. Iste, bol som v práci, ale na hlavu postavené zákonitosti podnikania mi po anarchistickom šialenstve zvanom rodina pripadali ako milo obyčajný a zrozumiteľný svet.

Potom však môjho brata omrzelo dialóg s odkazovou schránkou a napadlo mu zavolať mi do firmy. Nič netušiac som zdvihol drnčiaci telefón na stole, nacvičenou lahodnou melódiou som sa predstavil, pomenoval som firmu, zaželel dobrý deň a prejavil záujem o to, ako môžem telefonujúcemu pomôcť. Táto príšerná súčasť firemnej kultúry mi zabrala asi pol minúty, čo bolo posledných príjemných tridsať sekúnd tohto dňa.

„Nazdar, čo máš s mobilom?“ chcel vedieť Adam.

„Je vypnutý, čím chcem zabrániť, aby mi volala rodina,“ odvetil som popravde.

„A však ti môžu zavolať aj do práce,“ nerozumel.

Povzdychol som si: „Našťastie, ty si jediný, kto na to prišiel. Je to súrne?“

„Len som chcel do sýtosti prebrať tú novinku o Zuzaninej svadbe. Pôjdeš autom?“

„Hej.“

„A zoberieš nás?“ opýtal sa odhodlane.

Zarazil som sa. Poznám Adama dosť dobre, aby mi rýchlo zaplo, čo chce urobiť.

„To je zlý nápad,“ varoval som ho.

„Prečo?“ nechápal. „Bude sranda.“

Pre Adama bola väčšina vecí úžasná sranda. Pestovanie trávy na rodičovskej záhrade. Chodenie bez plaviek (však som Adam!) po mestskom kúpalisku. Nepoznal mieru, čo dokázal, keď nič netušiacu babičku nečakane zatiahol do pohrebníctva a snažil sa ju nakriatnuť, aby si vybrala slušivú rakvu už za života.

„Nebudem to riešiť do telefónu,“ povedal som stíšeným hlasom, keď som zaregistroval, ako sa radarové uši mojej kolegyne Tlampačky Rapotavej štelujú k môjmu stolu.

Brat teda súhlasil, že sa so mnou stretne popoludní. Síce som nechápal, prečo sa máme zraziť na Mierku, ale keďže je lepšie nesnažiť sa pochopiť nepochopiteľné veci, nijako bližšie som sa tým nezaoberal.

Tlampačka Rapotavá chvíľu spôsobne sedela. Usporiadala si myšlienky a vzápätí vyrazila za kolegyňou Zakysankou Ukvákanou, aby spolu rozvili dostatočný počet bizarných teórií, prečo sa vyhýbam vlastnej rodine.

Nechalo ma to úplne ľahostajným. Ani ich navýsosť zvrhlé mysle nedokázali vyprodukovať nič, čo by sa vôbec priblížilo pravde.

*

„To je skrytá kamera,“ povedal blahosklonne postarší pán svojej rozpačitej manželke. Míňali ma pri prezidentskom paláci. Všimol som si niekoľko znepokojených ľudí, ktorí sa pátravo obzerali, zrejme tiež po skrytej kamere. Keď žiadnu neodhalili, opäť sa zahľadeli k fontáne.

Na jej múriku sedel skinhead a vášnivo sa bozkával s mladým Rómom.

Prirodzene.

Na chvíľu som sa chcel otočiť a ujsť, ale Adam by najbližšie vyviedol čosi ešte vynaliezavejšie, tak som sa len zhlboka nadýchol a párik vyrušil.

„Nazdar,“ pristúpil som k nim.

Odtrhli sa od seba a skin vyskočil. „Čau,“ vyobjímal ma.

„Čo to tu robíte za divadielko?“ zaujímal som sa.

Adam sa rozžiariť. „Provokujeme,“ vyhlásil pyšne.

Povzdychol som si. „Raz dostaneš škaredo po hube a prejde ťa to. A kvôli tomu si si oholil hlavu?“

Neodolateľné plavé kučery môjho brata boli preč, hlavu mu pokrýval milimetrový porast. Bomber, kanady, hotový skinhead, ktorý si nežne pritúlil k sebe počerného Jozefka. „Dodáva nám to svojsky perverzný nádych,“ povedal dôležite. „Všimol si si, že Jozefko je Cigán?“

„Všimol som si, že si exemplárny blb,“ zhodnotil som ho.

„Si suchár. Poďme niekam na kávu.“

Viedli sa za ruky a okoloidúcim spôsobovali akútne vyliezanie očných buliev. Bolo to bohovsky príjemné. Zakeroval som ich do najbližšej kaviarne v nádeji, že bude poloprázdna, prirodzene, nebola. Adam narýchlo zimprovizoval tyjátr, hrmotal stoličkami a nahlas mi oznamoval, že chce sedieť pri svojom frajerovi.

Čašníčka našťastie bola z rodu flegmatických prežúvavcov a nevyviedol ju z miery. Keď priniesla žiadané nápoje, Adam, v jednej ruke káva, druhá položená Jozefkovi na pleci, sa pohodlne oprel. „Na svadbu vymyslím niečo extra,“ predniesol sľubne.

Moja misia mohla začať. Dost' mi to komplikovala Jozefkova prítomnosť, o čom Adam prirodzene dobre vedel.

„Zamýšľaš to, čo si myslím, že zamýšľaš?“ spýtal som sa s obavami.

„Myslíš ako, že či zamýšľam prísť na svadbu ruka v ruke s Jozefkom?

Presne tak.“

„Myslel som si to. Nerob to.“

„Urobím to.“

Jozefko prvý raz prehovoril: „Vaša rodina... by to znášala zle?“

Uprel som naňho pohľad: „Moja rodina je tolerantná len sama k sebe, je takmer stopercentne rasistická a zopár členov je dokonca horlivých veriacich. Znášala by to **veľmi** zle.“

„Raz sa to musia dozvedieť,“ pokrčil Jozefko plecami.

„Presne,“ zdvihol Adam prst. "Toto je najlepšia príležitosť. Budú tam všetci, takže to nemusím opakovať každému osobitne.“

„Bude to Zuzanina svadba, máš šancu jej to úplne pokaziť,“ nedal som sa.

„Veď to nebude jej posledná svadba,“ mávol veľkoryso rukou. „Ostatné jej už nepokazím, sľubujem. Pozri, s Jozefkom chodím pol roka. Jeho rodina ma už pozná a tam je všetko okej.“

„Nečakáš, dúfam, taký hladký priebeh aj v našej rodine?“

Adam zvažnel. Položil kávu na stôl a dôrazne povedal: „Je mi to fuk. S Jozefkom to myslím smrteľne vážne a moja rodina to bude akceptovať, či sa jej to páči, alebo nie. A bude akceptovať aj jeho!“

Jozefko sa naňho zahľadel s absolútnym obdivom. Kapituloval som.

„Ale ak babičku budeme môcť na tretí deň pochovať, máš to na svedomí sám,“ zatrúbil som na ústup.

Adam sa rozžiaril. „Babičku si obzvlášť vychutnám! Tento projekt môžem nazvať *Pomsta za babičkinu prednášku o škodlivosti masturbácie!*“

Zastonal som.

*

Po dvoch dňoch som už zapol mobil. Približne hodinu sa s ním nedalo nič robiť, lebo zúrivo pípal, ohlasujúc prichádzajúce esemesky. Ani som ich nečítal – všetky do jednej oznamovali zmeškané hovory. Chobotnica sa teda činila.

Zavolať som Zuzane.

„Už si sa spamätal?“ zavrčala do telefónu podráždene.

„Tú svadbu treba zrušiť.“

„Ani nápad.“

„Myslím to vážne.“

„Už tri dni nepočúvam nič iné. Hovorím, že tú svadbu nezruším a vydám sa so všetkou pompou, aj keby ste ma policajnými putami ukotvili k radiátoru.“

„Varoval som ťa. Adam chce prísť aj s frajerom a predstaviť ho celej rodine.“

„Ja viem.“

Vyrazila mi dych. „Tebe to hovoril?“

„Okamžite, ako som mu volala. Spýtal sa, či môže prísť s Jozefkom a urobiť coming out.“

„A ty si súhlasila.“

„Jasné.“

Moja rodina ma vždy zaženie do kúta. Cítil som sa porazene. A nesmierne hlúpo.

„A babička...“

„Babička je už dosť veľká, aby to zvládla. O jej srdce sa neboj. Úprimne: myslím si, že trochu preháňa.“

„No keď myslíš...“

„Hej. Som si istá. Ešte nejaký dôvod, pre ktorý by som mala zrušiť svadbu?“

Viem rozoznať, kedy sa moju sestru neoplatí dráždiť.

„Všetky dôvody sú ti, myslím, jasné. Ak ťa nezastavia, tak choď vyberať šaty.“

„Už mám.“ Konečne sa jej v hlase objavil úsmev. Oddýchol som si.

„Aké?“

„Tie najobludnejšie, aké som kedy videla. Sú obrovské! Nadýchané, našuchorené, trblietavé a majú závoj veľký ako cirkusový stan,“ opísala mi ich spokojne.

Podlomili sa mi nohy, ale statočne som to nekomentoval. Našťastie sa v pozadí ozvali nepríjemné, no dobre známe zvuky.

„Mama je tam?“ overoval som si zlú predtuchu.

„Práve prišla. Aj s kufrom,“ odvetila Zuzana podozrivo bezvýrazne.

Kvílivé zvuky nabrali na intenzite.

„Mami, počkaj chvíľu, telefonujem s Romanom...“

„Je v tom kufri naporciovaný Ľulpas?“ dožadoval som sa odpovede.

„Nemyslím. Ale mama vyzerá príšerne. Hrozne zostarla,“ dodala Zuzana pomstychtivo. Matka zavyla a tresla dverami. Zvuky utíchli.

„To by sme mali. Mám zlé tušenie, že mi prišla pomáhať s prípravami na svadbu, čo je zároveň kamufláž, lebo ušla od Ľulpasa.“

„Bravo. Nezávidím ti, ale Elze to doprajem.“

„Ty sa baviš a ja ich tu musím znášať všetkých,“ durdila sa Zuzana.

„Idem za ňou. Možno to bude posledná možnosť vidieť ju živú. Lebo keď ju tu uvidí Elza, nebude sa rozpakovať zlámať jej väzy.“

„Ba, keď sa tie dve do seba pustia, pokojne stavím majetok na mamino víťazstvo. S Elzou si poradí raz-dva.“

Na chvíľu sme obaja zmĺkli. A poviem vám, to ticho bolo výrečnejšie ako všetky tie hodiny, ktoré som strávil na telefóne s ktorýmkoľvek chobotničím chápadlom.

„Pošlem ti oznámenie,“ prerušila ticho Zuzana. A neznela nadšene. Skôr zábožene. A to bolo v jej prípade veľmi neobvyklé. Pretože Zuza až do nútenej psychoterapie rozdávala facky namiesto pozdravu a keď sa jej niekto znepáčil, obvykle končil v opatere lekárov. Zvykla sa obhajovať, že aj jej stará mama je bitkárka, ale po tom, ako jej prvý manžel podal ešte z nemocnice žiadosť o rozvod, uznala, že má problém. Kým sme ju však dostali k príslušnému odborníkovi (chvíľu trvalo, než sme našli dvojmetrového svalovca, ktorému by tak ľahko neublížila), tiež sme si odniesli zopár modrín.

Takže toto bola Zuzana, ktorá sa ani po dlhej terapii nestala jemnou a citlivou žienkou. Počuť ju s malomyseľnosťou v hlase bolo o to horšie. Nevedel som, čo mám povedať. Bolo mi to všetko zrazu ľúto. Všetko a všetkých.

„Teším sa,“ povedal som smutne.

Sedel som v kresle a díval sa do blba. Adam príde na svadbu s Jozefkom, mama ušla od Ľulpasa – a to svadba nebola ani v dohľade. Hlavou sa mi prehánali predstavy, čo všetko sa ešte môže stať. Zvláštne, že

väčšina z toho akoby vypadla z môjho predchádzajúceho sna o hipísackej svadbe.

A zároveň mi bolo jasné, že skutočnosť bude omnoho-omnoho horšia.

Zlý nápad tretí:

Zákerný útok lietajúcej torty

Nasledujúce dni som ďakoval svojej prezieravosti, že som z rodného mesta a od rodných príbuzných ušiel včas. Chobotnica bola priam vo vytržení a nanešťastie, dovätúpila sa, že keď sa mi nedovolá na mobil, stačí mi zavolať do práce. Nenávidel som ten komfort telefónu na písacom stole. Zvonil ako šialený a chobotnica na druhej strane rozhorčene švitorila o zásadných problémoch, ktoré rozburovali jej rodný oceán.

Kolegyňa Tlampačka Rapotavá niekoľkokrát denne s očami navrch hlavy behala s novinkami ku kolegyni Zakysanke Ukvákanej a priam sa dusila rozrušením, pretože od môjho stola zachytávala absurdné vety, ako napríklad:

„Oci, nespievaj mi do telefónu Svadobný pochod!“

„Ja nechcem riešiť problémy vašej spodnej bielizne!“

„Pre mňa, za mňa, nech sa na tú kravatu obesí!“

„Babi, šerpa je úplne v poriadku, nerozčuľuj sa, Adam tým nikoho nepohorší.“

„Ak sa nezmesťíš do auta, tak si vyber iné šaty alebo iné auto!“

„Rovno pod hrdličkou máš pravopisnú chybu!“

Lebo ju tam mala. Zuzana mi poslala svadobné oznámenie. Otváral som ho pomocou klieštikov na kockový cukor a pinzety. Aj to som zauvažoval, či ho radšej nepošlem do Banskej Bystrice, do laboratória na výskum antraxu. Potom som usúdil, že by asi pre podobný úlet nemali porozumenie a radšej som obálku otvoril.

Vzápätí som pochopil, čo asi prežíva babička, keď si pchá pod jazyk nitroglycerín. Oznámenie bolo obrovské, ružovo-zlaté, písmo ozdobné až do nečitateľna a celému veľdielu kraľovali dve vypasené hrdličky, ktoré sa k sebe túlili tak, že to hraničilo s pornografiou.

A pod jedným z tých obéznych vtákov sa skvelo: „si vám dovoľujú oznámyť...“

Keďže mobil som mal vypnutý už natrvalo, prinútil som sa vydržať do druhého dňa a zavolať z práce.

Zuzana zalapala po dychu a zvrieskla: „A mne sa hneď niečo nezдалo! Ale cez tie všetky ornamente som si to nevšimla! A už sú všetky odoslané!“

„Pošli erráta,“ navrhol som jej s účasťou. Počila ma niekoľkými lichôtkami z rodu tých, čo by v žiadnom prípade nemali zaznieť od dámy.

„Ako to vyzerá na bojisku?“ snažil som sa ju priviesť na iné škaredé myšlienky.

„Och, skvele. Elza sa pohádala s otcom, takže s matkou majú tiché prímerie a obe sa snažia otca doviest' do hrobu,“ informovala Zuzana neprítomne.

„A ako pokračujú prípravy?“

„Vynikajúco. Tóno išiel k psychiatrovi.“

„Pokiaľ ho zavrú do blázince, znamená to, že bez ženícha sa svadba ruší?“ ožila vo mne nádej.

„V žiadnom prípade. Ak ho budú chcieť zavrieť, tak až po svadbe,“ vyhlásila rezolútne.

*

Sústredená paľba rodinných telefonátov ma donútila zobrať si pred svadobným víkendom dovolenku. Nebolo inej cesty, už len preto, že Tlampačke Rapotavej hrozilo vážne zranenie – fujazdila za Zakysankou Ukvákanou tak rýchlo, že nestačila vyberať zákruty a čelne sa zrazila s hasiacim prístrojom.

S Adamom som sa dohodol, že ich vyzdvihnem o desiatej. Keď som o pol jedenástej pro forma telefonoval, Adam skríkol: „To už je toľko hodín? My ešte nie sme pobalení!“

Uistil som ho, že ma ani trochu nezaskočil. Nenáhľivo som sa pobalil, zalial som kvety a prezrel lekárničku, či náhodou nemám nejaké lieky na upokojenie. Nemal som, ale preto som sa neznepokojoval. Poznajúc moju rodnú domácnosť, rodičovská lekárnička bude zásobená tak, že uskladnené medikamenty by stačili na hromadnú samovraždu stredne veľkej sekty.

Pár minút pred dvanástou som už klopal na dvere Adamovi. „Och, už si tu?“ vyrazil zo seba a zmizol v útrobach bytu. Pokojne som prešiel do kuchyne, obslúžil som sa kávou a začítal sa do časopisov pohodených na stole. Adam s Jozefkom zatiaľ bezhlavo pobežovali po celom byte a v panike po sebe pokrikovali, na čo všetko zabudli.

O trištvrte na jednu to začalo vyzerať, že splašená dvojica je pripravená na cestu. Pripomenul som im niekoľko vecí, čo mohli zabudnúť. Ukázalo sa, že ich vskutku zabudli, takže o štvrt' na dve sme mohli vyraziť.

Na polceste som bol donútený odparkovať auto pri ceste. Smrteľne bledý Jozefko vyrazil von k najbližšiemu kriku, ktorý počul obsahom svojho žalúdka.

„Za to môžeš ty!“ obvinil ma nahnevane Adam. „Úplne si ho vydesil! V noci vôbec nespál, taký bol nervózný!“

Odpochodoval zachrániť frajera a ja som sa oprel o kapotu, zapálil si cigaretu a ľutoval som, že nemám poruke trávu.

Zvyšok cesty absolvoval Adam v urazenom mlčaní, v lone pestoval Jozefkovu hlavu. Keď sme dorazili pred rodičovský dom, Jozefko sa už ako-tak pozbieral a naberal zdravšiu farbu.

„Prišli sme práve včas,“ zahundral som, keď som vypol motor. Popri aute totiž práve v tej chvíli prepochoďoval – Ťulpas. V ruke zvieral vkusnú kyticu a neohrozene napreďoval k dverám.

Vystúpili sme a opatrne sa približovali. Ťulpas nás nezaregistroval, pretože jeho jediná funkčná mozgová bunka bola plne zamestnaná hľadaním zvončeka. Slávil úspech, zazvonil a čakal.

„To je zlý nápad,“ upozornil som ho priateľsky. Sekundu nereagoval a potom už nemal čas, pretože Elza otvorila.

Zmerala si manžela exmanželky jej partnera a zatiahla: „A vy ste kto?“

Ťulpas sa akosi nevedel vyrovnáť s tým, že mu dvere otvorila akási cudzia žena, tak mlčal a urputne vyvaľoval už aj tak prehnane vypúlené oči.

„To je Elza, to je Ťulpas,“ zamiešal sa Adam.

„Je doma Anka?“ boli jediné slová, ktoré Ťulpasovi prišli na um, zrejme si ich predtým nacvičoval.

Elza sa naširoko usmiala, čo by inak pri jej chrupe zahnilo na útek husitskú armádu, ustúpila z dverí a zajódlovala do domu: „Aničkááá! Je tu Ťulpas!“

Dotýčný si to vysvetlil ako pozvánku a vcupital donútra. Elza zahradila dvere a spokojne si nás premerala: „Vidím, že aj zvyšok rodinného zverinca prišiel.“

Ľúbezne som sa usmial. „Rodný kravín volá, museli sme prísť.“

Elza bola nesmierne protivná už na prvý pohľad a so Zuzanou sme niekedy mali čo robiť, aby sme jej v jedovitých poznámkach stačili. Na svojich štyridsať rokov vyzerala dobre, čo nás inšpirovalo k pravidelným obvineniam z toho, že je závislá na plastickej chirurgii. Nakrátko zastrihnuté vlasy vždy v najmodnejšom odtieni ryšavej, intelektuálne okuliare (asi štvrt' dioptrie, aby sa nepovedalo) a zuby veľké až obrovské, pravidelné a neskutočne biele.

„Vás dvoch splodencov pekla poznám, a toto je kto?“

Jozefko zmužilo predstúpil a predstavil sa. Elza si ho prehliadla, popremýšľala, pozrela na Adama, na mňa, opäť na Adama a tvár sa jej rozžiariła nefalšovanou radosťou.

„Ohohohó, toto bude nesmierne zábavný víkend!“ zvolala nadšene.

Na rozdiel od Ľulpasa, Elza nebola hlúpa ani trošku.

*

Plameňomet ani iné zbrane sme nezohnali, tak nám neostalo nič iné, len do domu vojsť s maximálnou opatrnosťou. Z poschodia sa ozývalo klopanie na dvere a Ľulpas občas čosi zmätené zabečal. Matka mu z času na čas niečo nezrozumiteľné odpovedala a z jej hysterických slov sa liali potoky slz. Usúdili sme, že vyberať sa tými smermi by nebolo ani trochu múdre. Adam s Jozefkom sa usadili v obývačke a ja som sa spýtal Elzy, kde mám otca.

„V záhrade. Hľadá si vhodný strom na obesenie,“ informovala ma okamžite a so žraločím úsmevom sa vložila do kresla oproti Adamovi. Nebolo čo riešiť, zmizol som do záhrady.

No, záhrada. Nekoordinované porasty všetkých možných rastlín, stromov vyrastajúcich z chodníka, záhony vzorne opatrovaného pýru a zanedbaná mrkva. Ak to spĺňa vašu definíciu záhrady, tak prosím, nachádzal som sa v záhrade. Vďaka jej rozmerom a chaotickému usporiadaniu mi chvíľu trvalo, kým som otca našiel. Stál neďaleko košatej lipy a nesúhlasne sa mračil na podozrivé rastliny s mŕtvolne fialovou buľvou napoly vrazenou do zeme..

„Tie štyri ježibaby chcú robiť svadbu v záhrade,“ povedal trúchľivo. Pozrel na oblohu (alebo do koruny lipy, či tam nebude nejaký vhodný konár na obesenie) a ponuro dodal: „Zožerú nás komáre.“

„Elza zablýska zubami a všetky ujdú,“ utešoval som ho.

„Čo je hento?“ spýtal sa namiesto odpovede a nevlúdne zazrel na mutanty.

„Red'kovky. Zabudli ste ich zozbierať v správnom čase,“ uhádol som. Môj inak flegmatický otec sa zamračil, podrážkou topánky zúrivo zničil všetky nadzemné časti ohyzdných red'koviek a zadupal ich do zeme.

Otec si vzdychol. „Sú tu štyri!“ vrátil sa k predchádzajúcej téme. „Ide ma z nich poraziť. Kto to má vydržať?“

„Napoviem ti: jed na potkany.“

Zdalo sa, že ho ten nápad zaujal a ponoril sa do myšlienok. Radšej som sa stiahol naspäť do domu, kde som v kuchyni našiel trasúceho sa Jozefka.

„Takto sa dvaja ľudia nerozprávajú,“ zašepkal zdesene.

„Adam s Elzou?“

Prikývol. „Hrozne sa urážajú a popri tom sa na seba škeria. To je choré!“

„Varoval som ťa.“

Skrúšene prikývol a tenkým hlasom sa spýtal, kde je tu záchod.

Osamel som medzi zvukmi úpenlivého vracania, buchotu na dvere, bečania, hysterického plaču a brutálnych urážok.

Som doma.

*

Za dávnych dní by som sa energicky vybral na túru okolo domu a pacifikoval by som jednotlivých členov. Tie časy už dávno minuli. Odplazil som sa potichu do predsiene, snažiac sa ignorovať okolité ruchy. Usadil som sa do prúteného kresielka, v ktorom inak nikto nikdy nesedel a slúžilo len na to, aby sa na ňom nevinné a nič netušiace návštevy mohli prizabiť.

Netrvalo dlho, v zámke zaštrkotal kľúč, dvere sa otvorili, ozval sa úpenlivý výkrik a donútra vletela veľká škatuľa. Vo vzduchu sa otvorila a na mne pristála obrovská torta.

V jej tesnom závесе sa rútila zúrivo ryčiaca Zuzana, ktorá sa snažila udržať v rovnováhe niekoľko ďalších, no o dosť väčších kartónových obalov. Zrúteniu zabránila tým, že ich oprela o stenu a podoprela kolenom.

„Eh,“ povedala po polminútovej prehliadke vulgarizmov najhrubšieho zrna. „Myslela som si, že tú tortu zachránim, keď ju zosuniem na hento kreslo. Kto mohol vedieť, že tam niekto sedí?“

Nenapadla mi žiadna veta, ktorá by vyjadřila môj stav, preto som naďalej mlčal.

„A tá krabica bola aj tak zle zavretá,“ dodala Zuzana a vymenila nohu, ktorou pridržovala štós obalov, čo nepochybné ukrývali svadobné koláče, zákusky a podobné obludnosti. Ešte stále som nereagoval, akurát som si z lona odstránil marcipánový párik nevesta-ženích, čo mi tam ostali po tortovej havárii dosť obscénne trčať.

„Tóno!“ zrúkla ponad plece.

Vo dverách sa zjavila vysoká kartónová veža na tenkých nožičkách.

„Rozfaširovala som našu svadobnú tortu,“ oznámila jej Zuzana.

„Na mňa,“ doložil som pre úplnosť a pobral som sa vyjedat' vcelku chutne pôsobiaci plát kakaového cesta.

„To je kto?“ opýtala sa kartónová vežička.

„Tvoj budúci švager, ty mamľas!“ osopila sa naňho Zuzana.

„Nevidím pred sebou,“ vysvetlila vežička a opatrne sa poskladala. Za hrbou kartónu sa ukázala bledá okuliarnatá tvár môjho nastávajúceho švagra.

„Tú tortu asi už nezachránime,“ usúdil.

„Ešte chvíľu tam stoj ako drúk a nezachrániš sa ani ty. Čo keby si mi pomohol?“ vyletela Zuzana.

Tóno nevzrušene odbremenil svoju budúcu manželku. Narovkala sa a s rukami vbok odhadovala vzniknutú spúšť. „No skvele,“ zahundrala.“

Predsieň sa vzápätí obohatila o moju babičku, korpulentnú dámu v čiernom. Keď zbadala ono božie dopustenie, rozkvílila sa a chytila sa oboma rukami za srdce. „To je škody! To je hrôza! Čo budeme teraz robiť? Čo budeme robiť?“

„V prvom rade prestaneme vrieskať,“ nariadila Zuzana a babička poslušne stíchla.

„Novú nám už nestihnú spraviť, majú veľa objednávok,“ zašepkala s trasúcou sa perou.

„Tak nebude torta,“ mykla Zuzana plecami.

Babička dlaňami utlmila zúfalý výkrik a odcválala do útrobov domu podeliť sa s niekým o najnovšiu katastrofu.

„Prekristapána,“ nevydržal som už, najmä preto, že maslový krém sa na mne topil. „Len mi nepovedz, že nejakú tortu neukuchtíte!“

Počuli ma obdivným pohľadom. „To mi nenapadlo,“ hvizdol Tóno.

„Hej, vždy som bol inteligenčný výkvet tejto famílie,“ zamrmlal som podráždene a pobral sa tahtet, odstraňovať škody, ktoré na mne napáchal tortový atentát.

*

K večeri som sa dostal umytý, prezlečený a nadopovaný. Rodina sa usídlila pri stole v plnom počte. V čele trónil môj zúbožený otec zahalený nepriateľským mlčaním voči celému okoliu. Oproti nemu spoločensky vražedná Elza. Neobvykle stíchnutá matka sedela vedľa Ľulpasa, s ktorým zjavne vyhlásili prímérie, keďže ho nevyhodila von oknom. Babička vo svojom živle chrlila katastrofické scenáre, koho všetkého smrteľne urazíme, ak nebudeme mať svadobnú tortu. Zuzana ju okato ignorovala a Tóno sa tváril, že tu nie je. Adam pred večerou nonšalantne predstavil Jozefka ako svojho kamaráta. Chobotnica priateľsky kývla všetkými chápadlami, pričom sa vôbec nepozastavila nad tým, prečo by sa tento podozrivo počerný mladík mal zúčastniť Zuzaninej svadby. Akurát babička si zamkla všetky šperky aj svoju izbu a kútikom oka Jozefka sledovala ako ostriež.

„Musíte predsa spoločne rozkrojiť svadobnú tortu!“ rozčuľovala sa práve.

„Nechápem, prečo by nemohli spoločne rozkrojiť svadobný rezeň, Zuzana aj tak neje sladké, ale odkedy je tehotná, mäso sa pchá ako lev,“ namietla Elza. Babička na ňu vrhla pohoršený pohľad, za čo si vyslúžila zablýskanie dračích zubov.

„Tak tú poondenú tortu skrátka upečieme,“ zavrčala Zuzana. Babička sa zo dvakrát chytila za srdce, no napokon usúdila, že by nebolo múdre spochybňovať kuchárske zručnosti ktoréhokolvek člena rodiny, a zmĺkla.

Do náhleho občerstvujúceho ticha zaznel zvonček. Rodina zmeravela v pózach Poslednej večere.

„Čakáme niekoho?“ spýtal sa otec podozrieavo.

„Nejaký ďalší kamarát?“ navrhla Elza zlomyseľne a žmurkla na Adama.

„Jedine ak môj. Ty žiadnych nemáš,“ odvetil milo.

Otec vstal a vybral sa k dverám. Po chvíli sa ovzdušie naplnilo cigaretovým smradom, takže keď sa vo dverách objavila moja stará mama, moment prekvapenia sa nekonal.

„Starká!“ vyskočila Zuzana potešene a vrhla sa na veľmi vysokú a veľmi kostnatú dámu, z ktorej sa prúdom valil dym.

Starká si pre túto príležitosť vytiahla cigaretu z úst, aby mohla vnučku poctiť nikotínom pretekajúcim bozkom. „Ahoj, ty moja nerozumná tehotná,“ pozdravila veselo. Adam a ja sme sa pripojili. Jozefko slušne vstal a Adam ho predstavil.

Starká si ho zmerala. „No jaký pekný chlap!“ povedala spokojne a priateľsky ho buchla do hrudníka, až sa zatackal. Nuž hej, mala nečakanú silu. Svoje by o tom mohli porozprávať dvaja neopatrní výrastkovia, ktorí si mysleli, že chudučká dôchodkyňa, ktorá vyzerá, že ju silnejší vietor rozlomí, je dobrý terč na ulúpenie kabelky. Netušili, že je džudistka a predmetná kabelka má päť kíľ.

Starká spiklenecky žmurkla na Adama a išla omračovať dymom zvyšok osadenstva pri stole. Babička, mama aj Elza nasadili svoje najfalošnejšie úsmevy a predstierali potešenie nad jej príchodom. Mama skromne predstavila Ľulpasa. Starká si ho premerala a potľapkala ho po líci. „Veľá som o vás počula, ale nikdy som necítila potrebu vás spoznať. Nuž ale čo sa dá robiť, keď už k tomu došlo,“ dodala akoby pre seba, zatiaľ čo Ľulpas sa radostne usmieval.

Správne. Ak hľadáte zdroj rodinnej tradície nezdvorilých až urážlivých poznámok, otcova mama je páchatel'om. Spokojne si sadla, zadusila cigaretu o babičkin tanier a s chuťou si zapálila ďalšiu.

„Tak čo, už ste všetci hysterickí a rozhádaní?“ fúkla kúdol dymu doprostred miestnosti. Tri grácie domáce sa ako na povel nesúhlasne rozkašľali. Ignorovala to a naďalej znižovala viditeľnosť v miestnosti exhalátmi ako z továrenského komína.

Zuzana rozohnala rukou dym. „Pravopisná chyba vo svadobnom oznámení, tam to začalo.“

„Vážne?“ začudovala sa starká. „Sotva som vylúštila, kto sa to vlastne berie. Ďalej som sa nedostala, smiala som sa, až mi slzy vyhŕkli a nič som nevidela,“ vysvetlila.

Zuzana zmierene prikývla. „A dnes sa mi podarilo zrušiť svadobnú tortu.“

Babička pohotovo zakvílila a začala nezrozumiteľne reprízovať svoj monológ o hroziacej katastrofe v dôsledku chýbajúcej torty.

Starká zdvihla obočie a znudene prehodila: „Tak ju upečieme, nie?“

Zuzana sa nahla dopredu: „Starká, k tvorbe mojej svadobnej torty sa nepriblížiš. Nemám v pláne otráviť svojich hostí nikotínom.“

Starká túto nezdvorilosť prešla ľahostajným pokrčením ramien. „V poriadku. Tak len budem sedieť v kúte a sekírovať vás.“

Debata sa vzápätí stočila na technickú realizáciu dostatočne reprezentatívnej svadobnej torty. Nepočúval som. Venoval som sa vlastným myšlienkam. Príchod starej mamy totiž znamenal predvoj príchodu ďalších cezpoľných hostí, ktorí mali nájsť prístrešie v dome. Nie, sesternica Žofia ma netrápila. Problém spočíval v tej druhej návšteve.

Nemal som ani poňatia, že najväčšie problémy nám spôsobí práve svadobná torta, ktorá zatiaľ existovala len v značne divokých predstavách účastníkov večere.

Zlý nápad štvrtý:

Triumfálny návrat zdivočených melónov

Svadobná torta mala byť v predstavách mojej sestry rovnako okázalá ako jej šaty a všetko ostatné. „Gýč, pompa, totálny nevкус! To sú kľúčové slová, ktorých sa musíme pridržať,“ začala svoju motivačnú reč pred nastúpenou rotou kuchárov v zložení babička, mama a Jozefko. S Adamom a starkou sme obsadili kuchynské okná zvonka, aby nám to divadlo neušlo a zároveň sme neprekážali.

Kuchárska čata poslušne zasalutovala a s elánom sa pustila do separovaného rozbíjania vajec, váženia cukru a múky, miešania a kompilovania všetkých ingrediencií do žiaduceho výsledku. Zuzana hneď ráno vzala útokom miestny obchod a doslova ho vyplienila. Dovliekla všetko, čo by aspoň teoreticky mohlo nájsť svoje miesto v torte alebo na nej. Priam záchvat radosti jej spôsobili dômyselné ozdoby typu strieborné a zlaté guľôčky a pestrofarebná posýpka.

Kilo marcipánu dostal do opatery Jozefko, ktorý sa neprozreteľne priznal k jednotke z výtvarnej výchovy. Následne ho babička v dôsledku akéhosi nepochopiteľného duševného pochodu vzala na milosť a dostal za úlohu vymodelovať nový svadobný párik. Ten pôvodný síce po tortovej katastrofe ostal zachovaný, ale rozkokošená Zuzana usúdila, že je príliš decentný a chcelo by to niečo výrazne odpudivejšie.

Kvarteto kuchárov si samozrejme prekážalo zo všetkých síl a škriepilo sa o postup prác.

„Kofko vážia vajcia, toľko musí byť múky aj cukru!“ ziapala babička.

„Cukru iba dve tretiny!“ kontrovala matka.

„Radšej to už vyberte z rúry, lebo bude z toho sušienka!“ okríkla ich Zuzana a vzápätí s hrôzou zajačala, keď uvidela Jozefkovo marcipánové poňatie nevesty. „Bože, to je nechutné!“ vykrikla nadšene. „Švacni ju do chladničky. A nezabudni aj ženicha. Ak ma Tóno naserie ešte počas svadobnej hostiny, vezmem toho panáka a odhrýznem mu hlavu, nech vie, čo som zač.“

„A keďže už budete manželia, nebude mať možnosť si to rozmyslieť,“ súhlasil Adam.

Pristavila sa pri nás Elza a s úľubou sledovala kuchynské konflikty.

„Robíte mi v kuchyni značný bordel,“ ozvala sa. „Kto to bude upratovať?“

„Ty. Je to tvoja kuchyňa,“ odvrkla jej Zuzana a obrátila sa jej chrbtom.

Elzin úsmev skysol a obrátila sa na odchod, keď zastala a znepokojene hlásila: „K predným dverám mieri pár gigantických prs.“

Obzrel som sa. „To je sesternica Žofia,“ vysvetlil som jej.

„V prvej chvíli som si myslela, že nám zdivočeli melóny, dostali nohy a teraz sa vracajú z vandrovky,“ utrúsila znechutená.

„Žofka!“ zapišťala babka nadšene. Obzerala sa, kam by položila práve vyťahnutý pekáč, ale každý centimeter štvorcový v kuchyni bol obsadený, tak len stála a kývala plechom. „Jediné skutočne vydarené dieťa v tejto rodine!“

Elza zvažila, čo môže v babkinom ponímaní znamenať „vydarené dieťa“ a na tvári sa jej zjavil ľudožrútsky úsmev. „Pôjdem ju privítať,“ vypálila temnú vyhrážku a hrnula sa Žofii oproti.

„Cítila som ten svätý ozón už pred piatimi minútami,“ zahundrala starká a v sebaobrane si zapálila jednu zo svojich extra smradľavých cigariet.

Babka medzitým zanietená Jozefkovi vysvetľovala, aká je Žofka slušná, dobrá a ešte aj pekná. Posledný verš chválospevu sprevádzalo figliarske žmurknutie poukazujúce na to, že Jozefko by sa prípadne mohol dať so Žofinkou dokopy. Adam sa skydol z okna a zahryzol sa do zeminy, aby stlmil úpenlivé bučanie smiechu.

Vzor cnosti a ideálna žena medzitým pretlačila svoje úctyhodné prednosti do kuchyne, rozradostene pozdravila a zapišťala: „Tak, kde je nevesta? Kde je nevesta?“

„V chladničke,“ odvetila Zuzana popravde a urputne sa bránila Žofiinmu objatiu. Bolo totálne pokrytecké, keďže Žofia ju zúrivo nenávidela. Tento vrúcny cit sa datoval od jednej rodinnej oslavy, na ktorej sa zľahka pripitá Zuzana spýtala: „Ty, Žofa, povedz mi, aké je to, večne vláčiť so sebou také obľudné vemená?“

Keby Žofia nemala schopnosť byť šťastná napriek všetkému, určite by sme ju ľutovali. Jej život začal nie práve šťastným spôsobom, keď ju pomenovali podľa akejsi lokálnej svätice. Obaja jej rodičia boli silno veriaci a v rovnakom duchu vychovávali aj úbohú Žofiu. Tá ich ideály prijala za svoje a stala sa z nej slušná katolícka dievčina so silne vyvinutým zmyslom pre to, čo sa patrí a čo nie.

Keď sa rodinou prevälil škandál s maminým prvým mimomanželským úletom, jej sestra ňou veľkolepo opovrhla a vyhlásila, že ju nepozná. Bola to historická hádka, pretože mama stratila svoju obvyklú fráзовitú rezervovanosť a ziapala na sestru: „Keby si zistila, čo je to orgazmus, tiež sa rozvedieš!“

Tetuška, smrteľne urazená, sa odmietla baviť o svojich orgazmoch či ich nedostatku a zatresla dvere. Od tých čias so sestrou neprehovorila ani slovo a keby žili v jednom meste, tak by zaručene prechádzala na druhú stranu, len čo by ju na ulici zazrela.

To Žofia bola z iného cesta. Vyhlásila, že by sme nemali súdiť, ale ísť príkladom vzorného bohabojného života a teta Anička má právo na hľadanie tej správnej cesty, aj za cenu omylov. Tak sa teda Žofia stala rodinným vyslancom, keď prišlo na rodinné oslavy. Všetci boli spokojní – dva ideologicky rozdielne tábory nemali konflikty a zároveň bolo zachované dekórum.

Zvítala sa s osadenstvom kuchyne a babička jej bez meškania predstavila Jozefka. Žofia sa milo usmiala a usilovne zatrepala mihalnicami. Bola z tých žien, čo sú prirodzene pekné a ľahkými retušerskými ťahmi by svoj exteriér doviedli ku kráse. Žofia sa samozrejme nedostala ďalej ako k veľmi decentným tieňom na oči. Bolo to napokon aj tak jedno, pretože do očí sa jej aj tak nikto neďival. Patrila k najobľetovanejším dievčatám v táboroch kresťanskej mládeže. Slušní katolícki chlapi peli ódy na krásu a čistotu jej ducha, viedli s ňou dlhé a hlboké intelektuálne debaty o potrebe zachovania čistoty pred manželstvom. Vydržalo im to až do chvíle, keď sa jej pokúsili siahnúť na prsia. Žofia nebola zástancom názoru, že petting sa ako sex neráta.

Strážkyňa plamenného meča cnosti teraz stála v kuchyni a premeriavala si Jozefka takým hladným pohľadom, aký by som u nej nikdy

nepredpokladal. Jozefko hanblivo sklopil zrak naspäť k marcipánovému ženíchovi, ktorému spravil nadmieru vydutý rozkrok a teraz ho opatrne redukoval.

Žofia po prerušení zrakového kontaktu si založila ruky v bok a zašvitorila: „Tak, ako vám môžem pomôcť?“

„Nájdí miesto tomuto,“ vrazila jej babička do ruky pekáč s chladným budúcim korpusom a s úľavou si sadla.

*

Doprava do malého mesta má jednu obrovskú výhodu: je takmer nemenná. Sem-tam minútové posuny, ale keď okolo poludnia dorazí autobus zo smeru X, pár minút po ňom pristane aj autobus zo smeru Y. Tento dlhoročný úzus ma automaticky varoval: Žofia prišla zo smeru X, takže ak sa chcem vyhnúť Ivane prichádzajúcej zo smeru Y, je najvyšší čas vyliezť na pôjd vzbudzujúci dojem, že chcem meditovať, modliť sa, alebo robiť čosi iné, čo moji príbuzní určite nechcú skúmať.

Nedôvtipne som však nepomyslel na to, že Žofia kráča pomaly a dôstojne, nútená vliecť svoju prsnú ťarchu, zatiaľ čo Ivana chodí svižne a má neporovnateľne dlhšie nohy. A tak sa stalo, že akurát keď som sa ocitol v priamom výhľade od bráničky, práve ju Ivana otvárala.

V momente som sa vkorenil do zeme a nedajbože sa pohnúť. Ona ničím podobným netrpela, blížila sa dlhými krokmi a ešte sa aj príjemne usmievala.

S Ivanou to bolo takto:

Otec si nás troch raz zavolať k jedálnemu stolu. Keď sa zvolávalo k stolu mimo času jedla, mohlo to znamenať jediné: ďalší rodinný zvrat, ktorý nám zaručene na nálade nepridá. Blesková šepkaná porada nás k ničomu neprivedla, tak sme sa usadili a s miernym znepokojením sa spýtavo pozreli na otca, ktorý trónil v čele, vážny ako britský sudca.

„Chcem vám niečo povedať,“ začal dôležito. Zamyslel sa a doplnil: „Niečo vážne.“

Nechal nám čas, kým si v hlave preberieme všetky hrôzostrašné možnosti, od oznámenia, že sa ide rozvádzať a opäť ženiť, až po rakovinu. Keď nás to všetko patrične vystrašilo, prikrčil k samotnému oznamu: „Máte ďalšiu sestru.“

Nevedeli sme reagovať, len sme naňho civeli. Prvý sa spamätal Adam, odkašlal si a zamrmľal: „No, oci, gratulujem, to si sa pochlapil.“

„A to... kedy sa narodila?“ zaodfhalala Zuzana.

Otec zvrátil čelo. „Pred dvadsiatimi rokmi.“

Ticho sa prehĺbilo pod štandardné rozmery hrobu. Z jednoduchých počtov nám veľmi rýchlo vyšlo, že tatino sa čínil v čase po mojom narodení a ešte pred tým, ako dal podnet na vznik Zuzany.

Otec považoval týmto záležitosť zo svojej strany za uzavretú, tak sa len díval na nás, ako sa dívame na neho.

„Mama o tom vie?“ zašepkala Zuzana.

Prikývol. „Povedal som jej to hneď,“ odvetil s ľútosťou.

„Ehm. To ale dáva neskoršie mamine avantúry do celkom iného svetla,“ povedal som hlúpo. Otec niečo chcel namietnuť, ale rýchlo som ho zastavil: „Beriem späť, len, prosím ťa, nič nehovor, žiadne podrobnosti, lebo ešte jeden podobný oznam a skolabujem.“

„A prečo nám to hovoríš teraz?“ chcel vedieť Adam.

Otec zdvihol bradu a trúchľivo odvetil: „Jej matka pred pár dňami zomrela a tak som ju zavolať k nám. Inú rodinu nemá.“

„Veľmi si ceníme, že si nám povedal, že my máme inú rodinu,“ prskla Zuzana protivne.

Zavrel som oči a rezignovane sa opýtal: „Ako sa volá?“

Ivana.

Stála v predsieni a trčala do úctyhodnej výšky, takže starkú by nezaprela. Bola bledá a mala kruhy pod očami, ale bola pokojná, akoby sa ani neocítila uprostred brlohu cudzej rodiny, ktorá bola akýmsi čudným spôsobom aj jej rodinou.

Oproti nej sme v trojnásobnej presile stáli my traja a mama s nápadne bezvýraznou tvárou vedľa nás. Otec chytil Ivanu za lakeť: „Toto je Ivana.“

Rad-radom sme sa predstavili. Usmievala sa tým svojím príjemným, no nečitateľným úsmevom. Keď prišiel rad na mamu, len jej podala ruku a bez stopy po očakávateľnom slizkom súcite povedala: „Je mi ľúto, čím ste prešli.“

Držali si ruky dlhšie, ako my ostatní, hľadeli si do očí. Napokon Ivana zľahka prikývla. Nevyznám sa v tých ženských neverbálnych formách

komunikácie, takže netuším, čo si tie dve mlčky povedali. Viem len, že mama okamžite zahrnula Ivanu do rodiny – a nebola v tom žiadna pretváarka.

Myslím, že každému je jasné, ako rodina vplýva na človeka. Fatálne. Ivana bola v našej psychopatickej rodine ako z iného sveta. Provokatér Adam, agresívna Zuzana, mlčanlivo nesúhlasný otec, nevypočítateľná matka, hysterická babička – popri nich pôsobila stoicky pokojná Ivana neuveriteľne normálne. Nemala žiadnu rozčuľujúcu vlastnosť, ničím sa nenechala vytočiť, nebola protivná...

Mali sme dobrý vzťah. Mali sme taký dobrý vzťah, že raz večer som sa musel zastaviť a vykoktať: „Hej, počkaj, veď my sme súrodenci!“

Prvý raz sa v jej očiach objavil zmätok. „Eh... Nevlastní.“

„Z jednej polovice vlastní,“ odporoval som a neveril vlastným ušiam, čo to preboha hovorím.

„Hovoriš príliš racionálne a ja to nechcem počuť,“ povedala potichu.

Môj mozog vysielal telu úplne protichodné povely. Nanešťastie, tá jeho viac-menej racionálna časť trafila na nervy vedúce do hlasového ústrojenstva. „Neviem, či polovičný incest už nie je incestom.“

Ivana sa na pohovke trochu odtiahla, upravila si vlasy a oblečenie. „Ja neviem,“ povedala a akosi pôsobila v tej chvíli bezbranne.

A ja asi tiež.

„Asi... by to bol zlý nápad,“ pokračoval som v trieskaní kravín.

Nebadaťelne prikývla, vstala a na odchode len tak cez plece prehodila: „Asi áno. Zlý nápad.“

Od tých čias sa neviem zbaviť nezmazateľného dojmu, že som zo seba spravil idiota. A tým idiotom som ostal.

*

„Ahoj,“ povedala, keď sa priblížila na dosluch.

Snažil som sa nejako si zorganizovať mimické svaly, aby som ju nevydesil. Zastala predo mnou. „Zuzana sľúbila, že druhá svadba bude omnoho horšia ako prvá. Nemohla som si to nechať ujsť.“

„Oh... tých jej svadieb ešte bude,“ mávol som rukou.

Pokrčila plecami a usmiala sa. Mal som pocit, že sa mi niečo snaží neverbálne povedať, ale ja na to fakt nemám receptory, a len som na ňu bezradne zízal, až nám do toho vpadla napaprčená Elza.

„Fajn, už nám ožili melóny, teraz zase tyčka od fazule... Kto je zase toto?“ zaštekala.

„Výborne, už rozoznáš melón od fazule, ešte chvíľu, a bude z teba dokonalá poľnohospodárka. Už len krava ti chýba. Teda iná, než je tá v zrkadle,“ vypálil som od boku. Elza zúžila oči. Odo mňa bola zvyknutá na omnoho delikátnejšie urážky.

„Ja som Ivana. Dcéra vášho priateľa. Teda pokiaľ ste Elza, čo predpokladám, že ste,“ natiahla Ivana ruku.

„Samozrejme. Ak má niečo takéto zuby a nie je to bager, tak je to Elza,“ zastarel som sa. Urážaná na mňa opäť vrhla zamyslený pohľad a bez slova odplávala.

Zvesil som hlavu.

„Robím zo seba idiota,“ povedal som to, čo som mal Ivane povedať už dávno. Tlmene sa zasmiala a ako prechádzala popri mne donútra, stisla mi ruku: „Neznesiteľného idiota,“ zašepkala a bola preč.

*

Porazenecky som zaliezol na pôjd a vystrčil odtiaľ nos až v čase obeda. Ten sa však nekonal, nakoľko torta načisto ovládla kuchyňu. Kuchárska úderka sa zredukovala na kvarteto, pretože Jozefko nevydržal s nervami a zmizol aj s Adamom. Pokusy ostatnej rodiny dobyť chladničku a nakŕmiť sa zhatila najneskôr Zuzana, ktorá vyhnala Elzu z kuchyne s výkrikom: „Pozri sa kriticky na svoj zadok a skús zopakovať, že chceš jesť!“

Verandu obsadili dve vysoké ženy zahalené smrtiacim dymom starkiných cigariet, takže som sa vytratil do záhrady, kde mužská časť rodiny pripravovala okolie na zajtrajšiu slávu. Väčšiu časť dňa strávili zarovnávaním terénu, pri čom sa osvedčil najmä Ľulpas, metodicky a s láskavým úsmevom likvidujúci všetky nerovnosti. V optimistickej nádeji, že nebude pršať, dokonca pozvlačovali stoly zo širokého okolia. „Čo urobíme dnes, nemusíme zajtra,“ vysvetlil mi otec dôležito. Adam s Jozefkom spriadali plány na zajtrajšiu výzdobu. Zatlkali do stromov klinec,

naťahovali špagáty a už len z ich rečí, čo tam všetko má byť, sa ma chytali mdloby.

Spravili sme všetko, čo sa deň pred veľkou udalosťou spraviť dalo a s pocitom dobre vykonanej práce sme bok po boku a s fľašami piva v rukách sledovali výsledné dielo. Mlčanlivú idylku narušila Elza, ktorá primaširovala, ignorujúc naše veľdielo a zlomyseľne priniesla najčerstvejšiu informáciu: „Práve im prihorela torta.“

Ako na povel sme sa obrátili k domu. Teda, tam kde bol dom, momentálne zahalený kúdolom čierneho dymu.

„Si si istá? Nie sú to len starkine cigarety?“ overoval si Adam.

Elza potešene pokrútila hlavou. „To, čo počujete, nie je cirkulárka, ale tie štyri bláznivé dory,“ vrátila nás do reality.

V záchvate kašľa sa k nám pripojila Ivana.

„Kde je starká?“ znepokojil som sa.

„Sedí na verande, akoby sa nič nestalo,“ odvetila a utierala si zaslzené oči. „Jej pľúca by som nechcela vidieť.“

Nearthikulovaný rev z domu na chvíľu prehlušil Zuzanin hlas, za ktorého tón by sa nehanbila ani domina vo vychytenom sado-maso salóne: „Ticho! Ideme ešte raz. Kým tá tortová zvrhlosť nebude hotová, nikto nepôjde spať!“

Zavládlo ticho, len na chvíľu prerušené šťukotom zapaľovača z miest, kde v dyme sedela starká.

Potom sme sa všetci, vrátane Ľulpasa, ako na povel otočili chrbtom k domu a kochali sa budúcim dejiskom svadobnej hostiny. Že tú, podobne ako celú svadbu, nám bol čert dlžen, sme si jasne uvedomovali, no ani v päte sme nemali, čoho sa ešte dočkáme.

Zlý nápad piaty:

Psychedelický koncert mumifikovanej opičky

Svadobné ráno je krušný čas. Stať sa tu môže všeličo. Napríklad, že sa zobudíte o hodinu skôr, než ste plánovali, pretože dom sa otriasa dupotom nôh a rozčúlenými výkrikmi. Chvíľu som sa snažil to ignorovať. Moja snaha skončila vo chvíli, keď sa dokorán rozleteli dvere na mojej izbe a dovnútra vletel Tóno, ktorému hybnú silu zjavne dodala Zuzanina noha. Zabrzdil a otočil sa práve včas, aby zachytil letiace zvršky. „Tak. Podľa tradície nesmieš vidieť nevestu až do obradu. Keďže to tu musím dirigovať, nesmieš odtiaľto vyliezť, kým nebude čas ísť,“ vydala inštrukcie a zaplesla dvere.

Tóno sa tváril tak, že som pocítil veľmi intenzívne znepokojenie. Zdvihol som sa na lakt'och a varovne predniesol: „Ak chceš pristaviť k oknu rebriky a nejaké peniaze na vlak, odo mňa pomoc nečakaj.“

Škaredo na mňa zazrel.

„Ale poviem to Adamovi, on by určite nebol proti,“ dodal som, keďže sa vo mne ozvala mužská solidarita.

Tóno šmaril oblek a všetko ostatné na posteľ: „Mi povedz, čo tu budem robiť tých päť hodín, čo ostáva do obradu!“

„Užívaj si posledné pokojné chvíle svojho života,“ poradil som mu a vyhrabal sa z postele.

„Posledné pokojné chvíle môjho života boli tesne pred tým, ako som spoznal tvoju sestru,“ zavrčal.

Moje znepokojenie sa prehĺbilo. Tóno bol ten najflegmatickejší človek, akého som kedy videl. Doteraz som si myslel, že ani Zuzana ho nedokáže vytočiť. Hups, mýlil som sa. Na druhej strane, možno práve preto si bol ochotný ju vziať.

Ráno mám vždy kritické, mozog sa mi rozbieha pomaly a k nejakému slušnejšiemu výkonu je ochotný sa vybičovať, až keď ho nadopujem kávou a zúžim si cievy nikotínom. Pred týmto rituálom mi dovolí akurát rannú hygienu. Rutinne som sa preto vydal smerom k hygienickým zariadeniam.

Kúpeľňu na poschodí okupovala Žofia, čo som však zistil až po tom, čo som do onej miestnosti vpálil. Žofia netušila, že zámok na dverách funguje len zdanlivo. Obaja sme zažili škaredý šok. Ona z toho, že jej nejaký chlap vpadol do kúpeľne, čo sa jej pravdepodobne nikdy nestalo, a ja z toho, že som mal tú česť uvidieť ju v stopercentne mravnej podprsenke. Žofia spustila vresk, ktorý sa nápadne ponášal na sprchovú scénu z filmu Psycho, a ja som veľmi rýchlo zacúval, na sto percent presvedčený, že pohľad, čo sa mi naskytol, môže mať pre moju potenciú fatálne následky.

Žofia dojačala a počul som, ako energicky čosi sunie ku dverám, aby zabránila ich opätovnému náhodnému otvoreniu. Hrmot to robilo ako práčka. Zahnal som akúsi znepokojivú myšlienku, ktorú môj mozog v rannom režime nedokázal vykryštalizovať. Radšej som sa odšuchtal na prízemie, kde, aká to úľava, bola kúpeľňa náhodou voľná.

Preplazil som sa pomedzi pobeľujúcimi príbuznými do zľahka očmudenej kuchyne, kde som pre istotu ignoroval čosi obrovské a škaredé, čo zamračené trónilo v kúte. Celkom zjavne to bola svadobná torta. Usúdil som, že takto ráno nie som pripravený na vnímanie jej veľkolepej ohyzdnosti a radšej som sa tým smerom neďíval. Ukoristil som kanvicu s kávou, štedro si nalial a opatrne prekľučkoval na verandu. V kresle si tu už hovela starká v krvavočervenej župane s obrovským čínskym drakom. V ruke káva, v druhej kopa karcinogénov a užívala si rannú pohodu.

„Môžem sa pripojiť?“ zosunul som sa do druhého kresla.

Rozšafne mávla cigaretou, takže som musel hrnček s kávou zachraňovať pred padajúcim popolom.

„Ako to tam vnútri vyzerá?“ vyzvedala.

„Ako božie dopustenie. A to je hore odhadom sotva polovica domu,“ zhodnotil som a vyrozprával starkej veselú príhodu s prepadom Žofie. Starká sa chechtala, až takmer prehlušila nečakané zvuky čírej paniky z domu. Žofia vyla, Zuzana vrieskala, Elza ryčala, mama bedákala, Adam sa nepríčetne smial, babka kvílila...

Nenechal som sa rušiť. „...a potom sa tam zabarikadovala pračkou!“ dodal som. Starká zaujúčala, no ja som sa zarazil. Znepokojivá myšlienka, čo mi pred chvíľou kmitla hlavou, bola zrazu späť a mala nepríjemne ostré kontúry.

„Hm, lenže pokiaľ si dobre pamätám, tak tou práčkou sa nesmie hýbať ďalej ako na desať centimetrov, pretože zadný ventil od vody s obľubou vypadáva,“ zamrmlal som s obavami.

Spod dverí sa vyrinul potôčik vody arazil si cestu po verande až k záhonu. Sledovali sme ho pohľadom a starká utrúsila: „Toto tu nemá byť, ak sa nemýlim,“ a odklepla doň popol.

Hysterické zvuky znútra sa vystupňovali do kvality poplášnej sirény. Za plotom sa ukázala suseda Čupková a zakývala nám: „Čože, čože? Už sa pripravujete?“

„Veď počujete,“ ukázal som do domu. Radostne pokývala hlavou a spustila dlhé a extrémne nudné historky o tom, ako vydávala svoje dcéry.

Mohol som si vybrať, či to vydržím počúvať, alebo sa vrátim do zaplaveného domu. Samozrejme, že som zaujato počúval.

*

Naša rodina zjavne pestovala kopanec do blízkych svojich ako osobitý šport. Týmto malebným spôsobom vypevnila Elza kvíliacu Žofiu z dverí. „V garáži je vece plné starých handier. Pekne si ho prines a začni sa snažiť!“ zručila a sledovala, ako sa plačúca a mokrá Žofia ponížene tacká ku garáži.

„To by sme mali,“ zamrmlala so zle utajenou rozkošou. „Teraz ešte presvedčiť tvojho bláznivého brata, aby sa prestal v tej potope čľapkať. Alebo,“ dodala premýšľavo, „by som mohla hodiť na dlážku fén. Hmmm,“ zvážila to a začala sa brodiť naspäť.

Suseda Čupková so záujmom pozorovala fňukajúcu Žofiu, ktorá za sebou ťahala obrovské vece a pokorne vliezla do domu.

„Máte veselo,“ prehodila Čupková. Starká si nevzrušene pripálila ďalšiu cigaretu a vyfúkla mocný prúd dymu do koruny najbližšieho stromu, odkiaľ so žalostným zapípaním spadol drozd.

Popri nás ešte prefujazdili Adam s Jozefkom a plnou náručou hrozivo farebných predmetov a hnali sa do záhrady dokončiť veľké zdobenie priestoru. Otec, mama, Elza a Ľulpas sa zase vydali na turné po susedoch, čo im sľúbili požičať stoličky.

Dom sa utíšil natoľko, že som sa odvážil doň vstúpiť. V kuchyni Žofia v kajúcej polohe zbavovala podlahu vody a pokorne počúvala babkine

náreky. Trúfam si povedať, že jej predstava o pekelnom zatratení sa po tejto skúsenosti značne poopravila. Chvíľu som sa kochal týmto obrázkom a presunul sa hore. Cestou som začul chichoty zo Zuzaninej izby a vytušil som, že za Ivaninej asistencie sa pomaly strojí za nevestu. Chvíľu som premýšľavo postál pri dverách a bojoval so znepokojivou predstavou, ktorá mi akosi vhupla do hlavy: ako sa do svadobných šiat oblieka Ivana.

Nepáčilo sa mi, ako si môj mozog začína robiť, čo chce, preto som sa vrátil do svojho brlohu, ktorý dočasne obýval rozladený a mrzutý Tóno. Už bol natiahnutý v obleku a nevraživo zazeral na motýlika, ktorý mal skončiť na jeho krku. „Ja neviem, či sa chcem ženiť,“ privítal ma malomyselne.

Hodil som sa na posteľ a zaúpel som. „Ja zase uvažujem, že je najvyšší čas oženiť sa,“ zveril som sa mu skormútene.

Zložil si okuliare, prečistil si ich, znova nasadil a pozorne si ma prezrel. „Viem o biologických hodinách, ktoré počujú ženy v každom veku, ale prvý raz ten jav pozorujem u chlapa. Chcelo by to návštevu endokrinológa,“ zhodnotil.

„Prestaň,“ napomenul som ho. „Prečo by som sa nemohol oženiť?“

„Lebo, cítujem ťa: Je to okej. Naša rodina by už nemala viac škodlivo bujniť. Adam je teplý, ja som presvedčený starý mládenec. Pokiaľ budeme Zuzanine deti topiť hneď po narodení, je veľká šanca, že túto rodinu postupne vykynožíme a tak sa nám podarí urobiť svet lepším. Koniec citátu.“

Zavrtil som hlavou: „Čo keby sa mi podarilo konečne znormalizovať pomery?“

„To je zlý nápad,“ uzemnil ma. „Rodiny sa dá zbaviť jediným spôsobom – že vymrie každý jej člen. Inak žije, aj keby ostal len jediný. A teda že ja o tom niečo viem,“ usmial sa, pripomenúc mi, že on skutočne nemal ani koho pozvať na svadbu.

„Ale... veď existujú aj normálni ľudia,“ namietol som chabo.

„To len tak vyzerá. Každá rodina je znútra šialená,“ povedal bezstarostne.

„S takýmto pohľadom, konečne chápem, že si ochotný sa začleniť do našej rodiny,“ rozjasnilo sa mi, pričom som operatívne zabudol, že ešte pred chvíľou si Tóno nebol ani trochu istý.

Možno aj on. „Nevieš, ako si mám zaviazať motýlika?“ spýtal sa.

*

Žofia z posmrkávania prešla do ďalšej fázy usedavého plaču, ale našťastie trúbila z kúpeľne. Zjavila sa starká, kopla do dverí a brechla: „Zmizni kňučať niekam inam, musím sa prezliecť za dámu!“

Nečakal som, kým sa Žofia vytacká von, nazrel som do kuchyne, kde Elza, mama, babka a suseda Čupková energicky pripravovali rezne a sádzali ich do štyroch panvíc.

„Načo ich vám je toľko? To až taká veľká svadba bude?“ dychčala Čupková.

„Nie, to je pre Zuzanu. Za celý večer nebude jesť nič iné,“ vysvetlila jej mama.

„A neverili by ste, aké kvantum mäsa teraz zožerie,“ dodala Elza.

„To jej neurobí dobre na žlčník,“ vzdychla babka, pozrela na hodiny a vydesene zakvičala: „Bože, to už je toľko? Ved' my sa musíme chystať!“ Urýchlene sa zbavila vidličky a zmizla v útrobách domu. Vo dverách sa zrazila s otcom, ktorý sa už natiahol do svojho multifunkčného obleku. Pozrel na rezňové orgie pohľadom plným odsúdenia. „Robíte to úplne zle!“ ozval sa. „Čo ste v živote nepražili rezne?“ Nedbajúc na rozhorčené kotkodákanie odohnal ženy od sporáka, zreguloval plyn, dolial olej a systematicky smažil.

Mama a Elza využili príležitosť, nechali preparáciu mäsa na Čupkovú a rozbehli sa zviazať krvavú bitku o kúpeľňu. Mama vyhrala, ale dlho sa z víťazstva netešila, lebo otcovi sa akosi podarilo vyliat' si vriaci olej na ruku. Drez bol zaprataný riadom, tak ujúkajúc vpálil do kúpeľne, pričom zvládol zhodiť mamu do vane. Opatrne som nazrel. Otec držal ruku pod prúdom studenej vody, zatiaľ čo mama sa dvíhala z vane a po tvári sa jej krížom tiahla stopa šminky, ktorú si počas otcovho vpádu nanášala na oko. Exmanželia sa z plných pľúc častovali nadávkami.

„Pekné,“ pochválila ich starká, ktorá sa objavila pod schodmi v gigantickom klobúku, ktorý vyzeral ako UFO havarované v botanickej záhrade. „Svoje auto tu nechávam, nejako hapruje, pôjdem s tebou,“ oslovila ma. „Teda, pokiaľ neuprednostníš Žofiu.“

„Tá už airbagy má, nech ide nejakým starším autom,“ rozhodol som sa.

Dolu schodmi zdupotali aj Jozefko s Adamom. Starká potešene zamľaskala: „Chlapci, ale ste fešní!“ Chytila si ich z dvoch strán a odtiahla k zrkadlu.

„No, rada by som si myslela, že si pri pohľade na nás budú závistlivo ľudia hovoriť: aha, tá stará rašpľa si akých krásavcov ulovila!“ obzerala sa v zrkadle.

„V skutočnosti si budú hovoriť, aha, ako pekne sa tí fešáci starajú o svoju prababičku,“ uškrnul sa Adam a napravoval si šerpu. Starká ho priateľsky šťuchla pod rebrá, až odletel na schody, kde veľmi vhodne potkol schádzajúcu Žofiu.

Skríkla a skydla sa dolu. Ja som zdvorilo ustúpil, aby som jej pád ničím nerušil, ale Jozefko mal ešte neskazené reflexy a pohotovo ju zachytil. Pritlačila ho o stenu a pridusila svojimi prednosťami.

„Óch, ďakujem,“ šepla a nijako sa neponáhľala postaviť sa na vlastné. Jozefko niečo nezrozumiteľne zamumlal. „Ešteže som sa neudrela, vďaka tebe!“ dýchla roztúžene a vpíjala sa pohľadom do jeho vytreštených očí. Adam ju nešetrne odsotil, takže sa napokon predsa udrela. „Dávaj pozor, veď už začal modrať,“ zavrčal nepriateľsky.

Žofia si upravila stopercentne mravnú blúzku so zapínaním hádam až po nos, naposledy vrhla na Jozefka nadržaný pohľad a sotva prepletajúc nohami v prísnej sukni až po členky sa vykúnala von.

Adam medzitým zachraňoval poloomráčeného Jozefka, napravoval mu oblečenie a vlasy.

„Tá moja rodina mi ťa ešte zabije,“ šomral Adama a pohladil ho po líci. V tej chvíli preletel okolo otec a popálenú ruku držal pred sebou, akoby ju chcel urgentne odovzdať niekomu inému. Za ním vyzrela matka s čiarou cez pol tváre, hodila po ňom cestovnú lekárničku, zajačala čosi neslušné a zaplesla dvere. Za celý ten čas Adam nezložil ruku z Jozefka, ibaže moji rodičia si to akosi nevšimli.

Pozreli sme na seba a starká si útrpne vzdychla. „Ako rodičia sú totálne nemožní. Zober tú lekárničku a choď spasiť otca. Ja sa zavesím tuná do mladých a idem sa poprechádzať,“ zavelila starká a čo povedala, aj vykonala. Schmatla mládencov pod pazuchy a vyvliekla ich von.

Siahali jej sotva po plecía.

*

Môj otec ignoroval poznatky lekárskej vedy o vhodnom ošetrení popálenín a tvrdohlavo sa dožadoval mastičky na spáleniny a čo najmasívnejšieho obväzu. Bojoval som s ním iba chvíľu, pretože zanovitý mul bol oproti môjmu otcovi poddajné zvieratko. Napokon dostal prvú pomoc v súlade so svojimi predstavami a nesúc si oňačovanú ruku ako vojnové zranenie sa presunul do obývačky, aby sa pomocou domácej hruškovice spamätal zo šoku.

Zotročení zaťovia susedy Čupkovej medzitým pristavili dopravu na mestský úrad. Ozvali sa klaksóny. Odpoveďou im bolo vytie poplašných sirén, na ktoré sa zmenilo moje príbuzenstvo. Využil som chvíľu chaosu a prešmykol som sa von. Starká v záhrade intenzívne znečisťovala odporne farebnú výzdobu svojimi exhalátmi a s chalanmi sa na čomsi skvele bavila. Zúrivo som na nich zamával. Pochopili, prešprintovali cez záhradu a naskákali do môjho auta.

„Počkajte!“ vykrikla Žofia a krátkymi prískokmi sa hnala za nimi. „Idem s vami!“

„Nejdeš!“ odsekol Adam a zaplesol dvere. Len-len že stihla z nich vytiahnuť ruku. Keď som sa odpichom hnal preč, ukázal jej z auta dlhý nos. Sklamane sprevádzala pohľadom rozpačitého Jozefka, ktorý sa radšej díval na druhú stranu.

„Ide po tebe ako hladná piraňa,“ zavrčal Adam.

„Ja by som ju nechala,“ zachichotala sa starká a rutinovane si zapálila. „Keď s tým pri slávnostnom obede konečne vyrukujete, ten jej ksicht si odfotím. Dúfam, že bude sedieť vedľa vašich rodičov, aby som ich mala na tom zábere všetkých,“ dodala spokojne.

K mestskému úradu sme dorazili ako prví, ale starká odmietla vliezť donútra, kým tu nie sú všetci. Spokojne poľahovala z cigarety a nahlas kritizovala okoloidúce mladé ženy. Postupne sa začali objavovať aj ďalšie autá. Z prvého sa lamentujúc a dychčiac vyhrabala babička, za ňou napaprčená Žofia a zničená Ivana. „Tvojej sestre načisto preskočilo. Od rána sa láduje reznami a keď som jej povedala, aby s tým aspoň na chvíľu prestala, lebo jej musím spraviť mejkap, zavrčala: ‘Siahni mi na jedlo a narobím rezne z teba!’ Úloha jej družičky je dosť vyčerpávajúca.“

„Ona sa tak vyrovnáva so stresom,“ pokúsil som sa ju utešiť.

Tóno priviezol mamu s Ľulpasom a zachmúrenou Elzou. A napokon prišiel zlatý klinec programu, v jedinom bielom aute, na ktorom trónila hrôzostrašne odetá bábika, sa priviezla Zuzana. Vo svojom háve zabrala celé zadné sedadlo a musela počkať, kým otec vstane z predného sedadla a spolu s Čupkovej zaťom ju v celosti dostanú z auta.

To už sme vonku ostali iba starká a ja. Starká sa neovládateľne smiala na gigantických šatách, ktorých materiál by stačil pre štyri okázalé nevesty a desať dievčatiek na svätom prijímaní. Nečudo, že Zuzana si každú chvíľu šliapala po leme a šaty v jednom kuse praskali. Samotná nevesta sa mračila, akoby sa namiesto svadby chystala na masaker. Kútikom úst nadávala na šaty, na svadbu a na všetko, na čo si spomenula. Zavesila sa do otca a ťahala ho dnu.

Starká rýchlo dotiahla cigaretu a išli sme za nimi. Zaujal som strategické postavenie s rodičmi napravo a bábikou naľavo. Znepokojene som sa obzrel, kde mám svojho nevypočítateľného brata. Nebolo vidno ani jeho, ani Jozefka. Prepadlo ma podozrenie.

„Kto sú vlastne svedkovia?“ zašepkal som roztrasene.

Mamina odpoveď zanikla v náhlom zúrivom akorde syntetizátora. Sedela za ním maličká vysušená starénka a energicky vyludzovala Svadobný pochod v mierne psychedelickej úprave, až sa okná obradnej siene otriasali.

Rodina a známi vyskočili na nohy a roznežnene sledovali zamračenú Zuzanu a dojatého Tóna, ako sa slávnostným krokom uberajú k obradnému stolu. Niečo mi na tom obrázku nesesedelo, až mi to doplo a obľial ma pot.

Nevesta pochodovala bez kytice.

Neuveriteľné – pri všetkých tých prípravách na ňu všetci zabudli! Ale Zuzana sa nenechala zmiašť – vyhliadla si v dave čakajúcich vhodný trs a cestou vyšklblá kyticu prekvapenej neznámej tetuške, zjavne z okruhu bábikíných kamarátok. Keďže okradnutá sa nezmohla na slovo, snúbenci nerušene pokračovali v ceste. Za nimi si vykračovali jednotne oblečení svedkovia – Adam s Jozefkom. Začal som sa úpenlivo modliť, aby sa Adam krotil. Pri predstave, že začne nadvíhovať Zuzane šaty, alebo vyplazovať sobášiacemu úradníkovi jazyk, mi nebolo práve dobre.

Ale Adam sa držal. Ani nepípol, dokonca ani keď čakajúca matrikárka asi pol minúty zúrivo gestikulovala smerom k starenke za klávesmi, aby svoju hudobnú produkciu stíšila. Babuška sa s nevôľou zmraštila, až pripomenula mumifikovanú opičku, ale poslušne ubrala plyn a tichučko si preludovala.

Do obrazu sa vteperil mohutný viceprimátor, ktorý mal tú česť čeliť zúrivo sa mračiacej Zuzane. Podľa očakávania bola pripravená reč patetická, zdĺhavá a nudná. Dovtípil som sa, že nevesta sa začína tváriť hrozivo, lebo viceprimátor po chvíli znervóznel a jeho vety sa nápadne krátili.

Keď už Zuzanino škripanie zubov doľahlo aj do zadných radov, viceprimátor si ukradomky zotrel pot z čela a bez akéhokoľvek spojovacieho textu vypálil otázku, či si Zuzana chce vziať Antona.

Nastalo ticho.

Zuzana premýšľala.

Babka prestala ronit slzy a ponad vreckovku vyvaľovala oči na nevestin chrbát.

Starká s Elzou sa so záujmom naklonili dopredu.

Žofia si priložila ruku na hrdlo.

Tóno preglgol, až to počula aj ignorantská organistka, ktorá vzrastajúce napätie vyjadrila aj hudobne.

Obaja rodičia sa snažili vrásť do sedadiel.

„Áno,“ povedala Zuzana krotko.

Obradnou sieňou sa rozľahlo masové vydýchnutie. Adam sa prvý raz zachichotal.

Tóno vyjadril svoj súhlas o poznanie rýchlejšie a hlasnejšie. Navzájom si nastokli prstene a Zuzana sa hrabala k stolu, aby podpisom potvrdila svoje rozhodnutie. Matrikárka ju prísne napomenula: „Najskôr bozk!“

Adam na viac nečakal. Zvrtol sa k Jozefkovi, schmatol ho do náručia a vlepil mu taký vášnivý bozk, aký táto obradná sieň ešte nevidela.

Zlý nápad šiesty:

Trestuhodná zábudlivosť krkavčej matky

Sála zmeravela. Svadobný kameraman odtrhol oko od hľadáča kamery a pozrel sa vlastnými očami, či naozaj vidí to, čo vidí. Moji rodičia vypliešťali oči a spolu so Žofiou, ktorá iniciatívne otvorila aj ústa, pôsobili ako súsošie zasvätené šoku. Babička zhikla tak, až vdýchla vreckovku a začala sa dusiť. Elza sa zosunula na sedadlo a s obdivom krútila hlavou. Ľulipas žmurkal a snažil sa pochopiť, na čo sa to vlastne díva. Matrikárka sa zúrivo hrabala v papieroch, akoby jej čosi ušlo v pripravenom scenári. Viceprimátor otváral a zatváral ústa a striedavo sa díval na ňu a na bozkávajúci sa párik.

Zuzana sa otočila okolo svojej osi a vražedným pohľadom prepichla svojho mladšieho brata, ktorý sa konečne odtrhol od totálne zmäteného a červeného Jozefka. Žiarivo sa usmieval.

Napriek všetkým predpokladom ho neroztrhla holými rukami. Vrazila mu do rúk ukradnutú kyticu, pokročila k stolu, podpísala sa, donútila podpísať sa aj prekvapeného Tóna a bez slova ho odviekla preč.

„Let’s rock!“ zaujúpala starká rozjarene.

Akoby to bol signál, v sieni vypuklo hotové peklo. Babičke sa podarilo vytiahnuť si vreckovku z dýchacích ciest a lapala po dychu, držiac sa za srdce. Elza jej rutinovane strčila pod jazyk nitroglycerín. Mama s otcom sa nechápavo obzerali okolo seba a vymieňali si chaotické vety, ktoré nič neznamenali. Žofia, červená ako rak, sa nahlas poburovala. Nikto ju aj tak nepočúval.

Adam ostal s Jozefkom stáť pred stolom s kyticou v ruke. Rozšafne sa podpísal a Jozefko ho nasledoval.

Viceprimátor urobil vpravo bok a odpochodoval. Matrikárka neprestajne listovala v papieroch, potom pokrčila plecami, schmatla parafovaný papier a vytratila sa. Mumifikovaná opička usúdila, že je najvhodnejší čas, aby prešla z tichého preludovania na jam session v durovej tónine.

Stál som uprostred toho pandemónia a bezradne sa obzeral. Mal by som ich všetkých spacifikovať, ale nevedel som, kde začať. V tej chvíli mi do ruky vklzla Ivanina dľaň a ťahala ma preč. Neprotestoval som.

„Kam ideme?“ spýtal som sa, keď zvuky rozhorčenia, prekvapenia a ohlušujúceho organového koncertu utíchli.

„Kamkoľvek,“ odvetila stručne.

*

Úkryt sme našli krížom cez námestie v prázdnej kaviarni na terase. Od radnice nás delil živý plot, ktorý fungoval takmer ako jednosmerné zrkadlo – pomedzi vetvičky sme videli na vchod, ale nás vidno nebolo. Najprv vybehli Adam s Jozefkom, rozhliadali sa, akoby čakali, že ich tam čakám s naštartovaným autom. Keďže auto stálo prázdne na parkovisku, vychytili sa preč po svojich.

„Čo tu vlastne robíme?“ prerušil som ticho.

„Nechávame ich, aby sa vybláznili bez nás,“ odvetila Ivana pokojne a objednala kávu.

„Mal by som na nich trochu dozrieť,“ obzrel som sa cez plot s obavami. Pri vchode sa zbierala zmätená rodina a ostatní svadobčania. Napriek okolnostiam chceli predsa len zagratulovať šťastným novomanželom, lenže tí už zrejmé sedeli u fotografa.

„Už zase?“ pokárala ma Ivana.

Oprel som sa. „To je moja robota. Vždy bola. Vyčísl'ovať škody, zbierať ranených, označovať mŕtvych.“

Pokrútila hlavou. „Myslela som si, že som to z teba vytýkla.“

„Šťastí áno. Inak by som asi odtiaľto neodišiel,“ priznal som.

„Tak ich preboha nechaj, nech si poradia sami.“

Jej sa to povie. Nevie, čo je to chobotnica.

„Celkom to nejde. Rodinu máš... pod kožou. V krvi. V špiku kostí. Všade. Vždy ťa nájde a dostane. V mene rodiny robíš tie najväčšie hlúposti. Rodina je mäsožravá beštia, ku ktorej si prikovaná.“

Pomaly prikyvovala. „Tak poeticky by som to nepovedala, ale dajme tomu.“

„Myslel som si, že som sa ich zbavil, ale to nejde,“ zablúdil som pohľadom na oblak dymu, ktorý zahalil radnicu. Neklamné znamenie, že von sa preboxovala aj starká a teraz s úľavou ťahá tri naraz.

„Mám z toho zmiešané pocity,“ priznala Ivana. „Na jednej strane som tou obludou fascinovaná – čo si pamätám, boli sme s mamou samy. Žiadni starí rodičia, rozvetvené príbuzenstvo...“

„Ani otec,“ prikývol som.

Pousmiala sa. „Ani otec. Teda, stretávali sme sa, raz za čas, ale...“ pokrčila plecami a zmlkla, akoby ma nechcela uraziť. Napokon, bol to môj otec.

„Áno. K nášmu otcovi si ťažko vybudovať nejaký vzťah. Ani si to neuvedomuje, ale nedá ti šancu. Samé oznamovacie vety, ktoré sú jednoducho oznamovacími vetami. A on je spokojný a myslí si, že tak to má byť,“ povedal som namiesto nej. Pomaly prikyvovala.

„Celý ten rodinný koncept je čarovný. Cítila som sa ako niekde v Taliansku.“

Otriasol som sa.

„Ale na teba to nepôsobilo dobre,“ začala byť zase osobná.

Presmeroval som pohľad opäť medzi vetvičky. Bolo to zbytočné – dym už zahalil celé námestie a počuť bolo len kašeľ desiatok párov pľúc.

Nie, na mňa to nepôsobilo dobre. Lietal som po dome v úlohe rodinného policajta. Nútil som rodičov, aby prestali s tichými domácnosťami, alebo tíšil ich hádky, trpezlivo počúval mamino bezobsažné ševelenie a otcove zanovité oznamovacie vety. Žehlil som Adamove prúsery, odvracal príbuzenské otázky, kedy sa už oženie a dostane rozum. Tlmil som Zuzaninu zúrivosť a podával babičke nitroglycerín.

A keď sa ma Ivana spýtala, prečo vlastne, vtedy som jej nevedel odpovedať. Len som uvidel fascinujúcu, mámiťvú možnosť – veď ja to robiť nemusím!

Skutočne to zafungovalo – ufrnkol som z rezidencie Addamsovcov a ani to nebolelo. Postupne redli aj telefonáty od rodiny, ktorá chcela, aby som na diaľku riešil jej problémy a zachraňoval jednotlivých členov. Až teraz som sa zamyslel, či aj Adamovo opustenie rodného hniezda nebolo vyprovokované mojím odchodom.

„Aspoň mi telefonujú, čím úspešne bránia tomu, že by mi začali chýbať,“ povedal som. Ivana sa zasmiala. Nastalo ticho.

No kým sa stihla debata znova pohnúť, spomedzi vetiev kríka sa vynorila hlava na dlhočíznom krku. „Tak, mládež, dost' bolo schovávačky. Oči mám ešte dobré.“

„Aj uši, aj nos aj všetko ostatné. V skutočnosti si odmietla starnúť,“ povzdychol som si. Starká sa zaškerila (deväťdesiat percent vlastných zubov!). „Ja som sa mumifikovala v predstihu. Všetko mám dokonale zakonzervované dymom.“

„Kto by to povedal. Ty nebudaj fajčíš?“ začudovala sa Ivana.

Nechali sme peniaze na stolíku a vyšli von. Starká si narazila naspäť na hlavu svoj ufónsko-botanický klobúk a poznamenala: „Všetci sa ponáhľajú na svadobnú hostinu.“

„Hladní?“ nechápala Ivana.

„Nie. Poniektorí sa chcú opýtať Adama, čo to malo znamenať. Tí, čo to pochopili, si chcú dať za pohárik.“

Zastal som. „Chceš povedať, že to poniektorí nepochopili?“

Starká útrpne prevrátila oči. „Povedala by som, že tvojim rodičom a Žofii to treba dovysvetľovať.“

„To je zlý nápad,“ varovala ma Ivana.

„Čo?“ zatváril som sa nechápavo.

„Vystrel si sa a zhlboka nadýchol. Tie symptómy poznám. Ideš zase urovnávať veci. Nechaj, nech si to vybaví sami.“

„Budú potrebovať tlmočníka,“ namietol som.

„To je fakt. Oni sú z rozličných planét,“ prikývla starká, až sa lietajúci tanier na jej hlave povážlivo zakýval.

*

Prišli sme poslední a doma panoval pravý svadobný chaos. Novomanželia ani svedkovia zatiaľ nedorazili. Čupkovci s Elzou kmitali na trase kuchyňa – svadobný stôl. Babička sedela na verande a žmolila vreckovku. Opatrne som si sadol na druhú stranu. Úkosom na mňa pozrela.

„Áno, babi, Adam si nerobil randu,“ utvrdil som ju. Vzlykla.

„A to musel tam... Na svadbe?“ zahorekovala.

„Pôvodne plánoval pri svadobnom stole počas prípitku, ale asi mu to prišlo ako dobrý nápad vybaviť skôr,“ hádal som.

„Pred všetkými tými ľuďmi,“ zašepkala. „Mala som tam všetky kamarátky... Čo si teraz asi povedia?!“

„Že máš teplého vnuka,“ napovedal som jej.

„Taká hanba! Taká hanba!“ zalomila rukami. „A ešte k tomu henten... vyzerá ako Cigán!“

Vstal som. „Nevyzerá, babi. On je. A na prázdniny príde celá jeho rozvetvená rodina, vykradne nás, všetkým tehotným rozpára bruchá a znásilní všetkých miništrantov!“ zvýšil som hlas, vpálil dnu a zaplesol za sebou dvere.

V kresielku, kde som schytil plný zásah svadobnou tortou, sedela Ivana. Zdvihla obočie: „Nitroglycerín?“

„Arzenik. A čím skôr, tým lepšie,“ zavrčal som.

„V živote som ťa nepočula kričať a plieskať dverami,“ ocenila môj výkon.

Vydýchal som sa. „Nechám ju napospas Adamovi. Snáď ju trafi šľak. Idem teraz skontrolovať pulz rodičom.“

„Sú v obývačke,“ poradila mi.

Ale cestou som narazil na rozčúlenú Žofiu, ktorú s jej ponosami už zrejme všetci poslali minimálne do kelu.

„Tvoj brat je maximálne nezodpovedný a nič mu nie je sväté,“ oznámila mi, akoby to bola bohvieaká novinka.

„No a?“ zavrčal som.

„Teraz si všetci budú myslieť, že on a Jozefko...“ rozhorčovala sa ďalej, až sa jej mohutná hrud' ešte viac dmula.

Pozrel som na ňu, akoby spadla z Marsu. „Budú si myslieť správne. Adam s Jozefkom sú šťastný párik, pokiaľ ti to nedošlo.“

Žofia vyzerala, akoby jej niekto zobral hračku a poslal ju umývať verejné záchody zubnou kefkou.

„Ale...“ zahabkala.

„Poradím ti: vynes svoju svätú oberprdel na verandu, zlož ju do kresla a s babkou môžete spoločne kvíliť nad hanbou, ktorá túto rodinu postihla. A keby ti to ešte nedošlo: na Jozefka tie tvoje kozy púliš úplne zbytočne.“

Stratila reč definitívne. Striedavo bledla a červenela. Nechal som ju lapať po dychu a ignorujúci aj pochvalný potlesk z predsiene som pokračoval vo svojej misii.

*

Rodičia mlčky sedeli, pohrúžení do myšlienok, bokom od svadobného ruchu. Zdvihli oči, keď som vošiel. Mama si povzdychla.

„Adam neprišiel?“ chcel vedieť otec.

Zavrtel som hlavou. „Išli s Jozefkom pešo.“

„Aha.“ Odmlčal sa a potom opatrne nadhodil: „Bavili sme sa s tvou matkou, či ten jeho výstup bol divadlo, alebo...“

„Divadlo s reálnym základom. S Jozefkom sú spolu už pol roka.“

Otec sa celkom nepatrične rozžiariť a zlomyseľne na mamu ukázal: „Ja som ti to vravel!“

Mama zúfalo pokrútila hlavou. „A ja som o ničom nevedela!“

„Prečo nám nič nepovedal?“ dožadoval sa odpovede otec.

Sadol som si medzi nich. „Nuž, najskôr preto, že sme to akosi všetci vedeli. Vráťate starkej a Elzy. To len vy ste boli hluchí a slepí.“

„Mal nám to povedať,“ nástojil otec na svojom.

„Pre nás je to len... prekvapivé. Nič to predsa nemení na tom, že je náš syn. Lúbime ho rovnako,“ presviedčala ma mama.

„Viac ma hnevá, že je načisto šibnutý a nezodpovedný, ako to, že, no...“ okúňal sa otec.

„Len to povedz,“ rozohnila sa mama. „Je gay!“ vykrikla pyšne, akoby to bola jej zásluha.

„Veď mne je skutočne jedno, s kým žije,“ pokračoval otec.

Rozbolela ma hlava. „Dobre, dobre, vybavte si to s ním.“

Mama, zrazu plná energie, vyskočila, vrhla sa k vždy dobre zásobenému baru. „Na to sa napijeme!“ vyhlásila nadšene, naliala do troch pohárikov a dva hneď podávala nám s otcom.

Bolo mi, akoby zo mňa niekto v momente vypustil všetku krv. Nehybne som sa na ňu díval, akoby som sa stretol s úplne novým rodinným príznakom.

„Čo je?“ nechápala.

„Roman má predsa alergiu na alkohol. Nikdy nepil,“ pripomenul jej otec a s chuťou do seba obrátil pohárik.

Zmätena sa dívala z jedného na druhého. „Och,“ vyrazila zo seba napokon a v očiach sa jej na chvíľu mihlo, že si na to spomenula.

„Starneš,“ povedal jej otec škodoradostne a odplával do záhrady.

Mama si čosi hundrala, no napokon situáciu psychicky neuniesla, opatrne položila oba poháriky na stôl a s neurčitým odôvodnením odplynula preč.

Zviezol som sa do kresla a zadíval sa do stropu.

„Žiaden dobrý skutok neostane nepotrestaný,“ zdôveril som sa mu po chvíli.

*

Uplynula hodná chvíľa, kým niekto strčil nos do izby. Ten niekto bol vynervovaný Adam. Zbadal na stole plný pohárik a vrhol sa naň: „Toto som hľadal!“

Zosunul sa do kresla a hodil do seba alkohol. Nahlas vydýchol a konečne začal vyzerat', že by mohol začat' aj vnímať okolie. Zaostril a zveril sa mi: „Mám za sebou dlhé uisťovanie oboch mojich rodičov, že ma majú radi aj napriek tomu, že mám frajera, s ktorým sa bozkávam na sestrinej svadbe.“

Neurčito som zahmkal.

„Zvládli to nad očakávanie dobre. Teraz sa dám trochu do poriadku a pôjdem oblažovať Žofu s babkou opismi našich sexuálnych aktivít,“ rozhodol sa.

Keď som neprotestoval, uvedomil si, že niečo nie je v poriadku. „Počkaj, sedíš tu s chľastom, to mi k tvojmu žalúdku nesedí.“

Vyrozprával som mu udalosti posledných pár minút. Hvizdol. „Nooo... Si si istý, že vie, ako sa voláme?“

„Pochybujem. Bola načisto zmätená, akoby si zrazu nebola istá, či je v správnej rodine.“

„Nečuduj sa. Mozog mala vždy inde,“ snažil sa ma utešiť. „Pozri, o tejto rodine sa neoplatí robiť si ilúzie. To chápem ešte aj ja,“ dodal, vyzunkol aj druhý pohár a ťahal ma preč. „Pod', ideme sa zamiešať do davu, schováme

Zuze rezne. A ja dám Žofe a babke učenú prednášku o lubrikačných geloch.“

*

Pod hýrivou výzdobou, ktorá musela uraziť vkus snád' ešte aj Paris Hilton, už rotovali príbuzní, pokukujúc po hŕbe jedla a litroch alkoholu. Bledý Jozefko sedel pri starkej, ktorá každému, kto bol ochotný počúvať, pyšne rozprávala, ako si dobre Adam vybral a že večná škoda, že u nás nie je registrované partnerstvo.

Babička so Žofiou sedeli vystreté ako lineáre, v jednotnej choreografii tisli pery do úzkej čiarky a tvárili sa nesúhlasne. Adam sa radostne vklínal medzi ne a spustil sľubovanú prednášku, až začali prskať ako rozčúlené kuchty. Posadil som sa k starkej a v rozpore so svojou dobrou výchovou som si zapálil jej cigaretu. Nedíval som sa na opačnú stranu stola, kde sa zase mama úporne snažila nedívať sa na mňa.

Keď sa v bráničke konečne objavila Zuzana s Tónom, privítal ich nadšený jasot. Otcovi sa totiž zapáčilo nalievanie a tak až na zopár výnimiek mali už všetci dobrú náladu. Novomanželia sa preplahočili k stolu, pričom Zuzana cestou pováľala svojimi maxišatami väčšinu záhrady. Na chvíľu zastala a kochala sa pohľadom na prezdobené okolie, zľahka pripitých svadobčanov, tortu, ktorá svojím zjavom porušila prinajmenšom dva zákony, a obrovský vajdľing plný rezňov. A stalo sa čosi nečakané. Jej tvár sa rozjasnila do nefalšovaného radostného úsmevu.

„Presne takto som si to predstavovala!“ zvolala nadšene a vrhla sa na rezne. Jej vystúpenie ocenili prítomní hotovými ováciami a ešte nedojedli ani polievku a už boli presvedčení, že toto bude svadba, na akú sa nezabúda.

Nemýlili sa.

Zlý nápad siedmy:

Pochmúrne ráno živých mŕtvol

Nevesta, v oboch rukách rezne, z ktorých si striedavo odhrýzala, sa akosi vteperila za stôl a dokázala si skomprimovať šaty tak, že sa k nej zmestil aj manžel. Kým desivo výkonná suseda Čupková roznášala misky s polievkou, Zuzana začala trieskať rezňom do svojho pohára. Keďže to nemalo žiaden významný akustický efekt, s nevôľou ho napchala do úst celý, vzala lyžičku a svoj pokus zopakovala, tentoraz s omnoho lepším výsledkom.

Hostia stíchli a upriamili na ňu pozornosť. Zuzana pokojne dožula, odložila lyžičku a len tak mimochodom zahlásila: „Svadobný otec vám chce niečo povedať.“

Keď otec pochopil, že má na mysli jeho, zvrátil čelo: „Ja som nič nechcel povedať.“

„Príhovor, zlato, otec nevesty musí mať svadobný prípitok!“ napovedala mu Elza škodoradostne.

Otec zbledol, čo som videl po prvý raz v živote a nechotne sa zdvihol. „Ehm,“ povedal a zamyslel sa.

Nastalo ticho, rušené len spokojným mľaskaním mladomanželky. Otec napokon pozdvihol pohár a slávnostne zvolal: „Na zdravie novomanželom!“ Hodil do seba ďalšiu dávku alkoholu a spokojne si sadol. Prítomní si taktiež radostne cucli a pri tej príležitosti vrešťali na slávu novomanželom. Zuzana im dôstojne pokynula rezňom ako kráľovná žezlom.

Predjedlo, polievka, hlavný chod, koláče – hostia sa napchávali a pili odušu. Zuzana si spôsobne namiesto každého spomínaného jedla naložila kopec rezňov, ktoré zajedala kvantom čerešňového kompótu. Čupkovej zat' si v kúte záhrady začal rozkladať hudobnú aparátúru. Zdalo sa, že sa ide tancovať, čo sa mi vonkoncom nepáčilo. Bol som prejedený, bolela ma hlava a mal som už po krk vreštiaceho okolia.

Zuzana, nadšená hudobnou produkciou veľmi chabej úrovne si dala prestávku v pojedaní rezňov a vychytila Tóna do tanca. Poskakovala a zvrátila sa, až sa nechcelo veriť, že práve dojedla stredne veľké prasa. Tóno

sa len tak motal a snažil sa obradný tanec čo najskôr ukončiť, ale nemal šancu.

Adam chvíľu len tak nadsakoval, ale potom sa neovládol a vytiahol do tanca aj Jozefka, čo si vyslúžilo potlesk prítomných a pohoršené šomranie katolickej úderky. Neubránil som sa úsmevu – z Adama priam sršala radosť. Časť príbuzenstva sa k tanečnej produkcii pripojila, aj keď ani zďaleka nie takými rafinovanými kreáciami.

*

Čas plynul, poháre sa rozbíjali, taniere prevracali, stoličky lámali. Svadobčania boli čoraz hlučnejší a veselší, dokonca aj babička so Žofiou sa zľahka uvoľnili. Teda vždy len do času, kedy si to Adam všimol. Následne zakaždým začal Jozefka vášnivo bozkávať čo najbližšie obom cnostným dámam.

Zuzana s Tónom ešte slávnostne zaklali svadobnú tortu a štedro ju delili. Mal som už dosť všetkého, tak som tanier podstrčil babičke, ktorá v rozpore s radami lekára tlačila do seba všetko nezdravé, až jej oči išli vypadnúť. „Dobre sme napiekli!“ nadchýnala sa a akoby nič sa zmocnila podávaného taniera s ďalším kusom. Urobil som si v hlave poznámku, že zajtra sa možno vyhneme nitroglycerínu, ale zato celý deň budeme počúvať jajkanie o žľníku.

Vzblknutie lampiónov sa dalo čakať, nikoho ani neprekvapilo, že som už vopred pripravil záhradnú hadicu. Nálada gradovala. Žofia si rozopla vrchný gombík na blúzke, čo sa u nej rovnalo vyzývavému tancu hore bez na stole. Pripitá a červená niečo vysvetľovala Ivane, ktorú následne všetka dobrá nálada prešla. „Och, prišiel doktor Štrosmajer, musím ho privítať,“ povedala nečakane a zmizla.

„Doktor... Pštos... Majer?“ zabrblala Žofia a snažila sa zaostriť pohľadom na bráničku. Keďže nič nevidela a nič nechápala, mávla rukou a začala sa rozhliadať po nejakej ďalšej obeti svojich výlevov.

Elza statočne plnila svoju originálnu svadobnú úlohu – snažila sa čo najnenápadnejšie zakvickať Zuzanine šaty každým druhom jedla a nápoja, ktoré sa v záhrade objavilo. Rafinovane pritom využívala nachmelených prítomných. Zuzana preto rozšafne rozdávala kopance a buchnáty. Vzápätí

si opäť pristúpila lem šiat a kusiskom torty, ktoré práve niesla, zamierila rovno Elze do tváre.

„Jaj, prepáč,“ zhĺkla teatrálne. „to vieš, tie mizerné šaty!“

Elza vykúkala spoza masy krému, ktorá vyzerala dosť naštvane. Niečo zavrčala a odpochoďovala do kúpeľne.

Ťulpas sladko zaspal, zatiaľ čo moji rodičia sedeli vedľa seba a z plného hrdla sa sťažovali na svojich súčasných partnerov. Zhodli sa, že sa nemali nikdy rozvádzať a vzápätí aj na tom, že keby sa nerozvedli, nemali by taký vynikajúci vzťah. Starká sa po tomto závere zachichotala, hodila do seba už asi štrnásty poldecák vodky a ani okom nemihla.

Adamov polnočný ohňostroj samozrejme podpálil aj zvyšok výzdoby. Jeho pôvodca preto urýchlene začal hasiť plamene hadicou, bez ohľadu na obsah stola a nekoordinovane sa pohybujúcich svadobčanov. Urýchlene zachraňovali jedlo a pitie, voda po nich stekala a Zuzana sa nahlas a radostne smiala.

Postupne oslava tichla, zmĺkla aj hudobná produkcia, keďže Čupkovej zať musel čeliť verbálne rozvášnenej Žofii, ktorá si ho vyhľadala ako vhodného poslucháča. Po pár minútach to psychicky neuniesol a s nezrozumiteľnými výhovorkami sa začal baliť.

Príbuzenstvo sa začalo uťahovať do postelí. Jozefko ťahal Adama, ktorý veselo kýval ostatným: „Ideme tráviť svadobnú noc, tak nám držte palce!“ vykrikoval.

„Nezabudnite vyvesiť zakrvavenú plachtu,“ odmávala mu Elza. Vystrčil na ňu prostredník: „Ten zvyk bol nemoderný už v čase tvojej mladosti, a to bolo ešte pred vynálezom elektriny!“

Babička sa z neznámych príčin nahlas rozosmiala, náhle prestala a zmizla tiež. Usúdil som, že keď sme už absolvovali oba očakávané požiare, nikoho ďalšieho triezveho v pospávajúcej spoločnosti netreba a vplazil som sa do posteľe.

Dofahla na mňa únava, no zaspával som s dobrým pocitom, že zajtra popoludní už budem v aute uháňať k sebe domov a najbližší kvartál sa v tejto domácnosti neukážem. Tlampačka Rapotavá mi v tejto chvíli pripadala ako vysnená bytosť a skoro som sa začal tešiť, až ma podrobí krízovému výsluchu, ako bolo na svadbe. Predstavoval som si, ako jej poviem: „No,

najskôr sme mali potopu, môj brat predstavil rodine svojho frajera uprostred svadobného obradu, potom sme dvakrát takmer vyhoreli, popritom sa všetci hádali a urážali, vlastne chýbala už len hromadná bitka.“

Samozrejme, že nič z toho by som jej nepovedal, ani keby bola mimoriadne sadistický španielsky inkvizítor, ale bolo úžasné predstavovať si, ako sa pri tom tvári.

*

Raňajšie zvuky, ktoré ma nemilosrdne vytrhávali zo sladkého spánku, boli nepríjemné a jednoznačné: niekto grcal z okna. Pokúsil som sa to ignorovať a obrátiť sa na druhý bok, ale na prízemí ktosi búchal na dvere a rozčúlene hulákal.

Úpenlivý nárek sa ozval aj na poschodí. Rezignovane som vstal. „Ja aspoň viem, že nemám piť!“ skríkol som naštvane smerom k dverám kúpeľne, keď som schádzal dolu po kávu. Žofia odpovedala čosi nezrozumiteľné, akurát čo v tom bedákaní spomenula Matku Božiu a všetkých svätých po jednom.

Môj pomalý postup do kuchyne narušil aj Tóno, ktorý sa hnal do kúpeľne. Zistil, že je zamknutá a začal búchať na dvere.

„Ticho tam!“ ozvala sa z kúpeľne zúboženým hlasom Elza. „Mám hnačku!“

„Aj ja!“ zaryčal Tóno a kopol do dverí.

Za mnou sa vynorila zľahka znepokojená Zuzana a poznamenala: „Vravela som, že nemá toľko jest’.“

Zmocnilo sa ma podozrenie. „Aj Žofii je zle. A niekto pred chvíľou hádzal tyčku z okna.“

Elza sa vymotala z kúpeľne, Tóno ju nešetrne odstrčil a zaplesol za sebou dvere. Bledá Elza sa tackala smerom ku schodom a šomrala: „Mne je fakt zle...“

„To rada počujem,“ potešila sa Zuzana.

Elza nereagovala, čo mohlo znamenať jediné: že ani trochu nepreháňa. Začala sa štverať do schodov, keď ju z nich odstrčil Ľulpas, trapujúci k záchodu.

„Susediaaaa!“ zvriskol ktosi zvonka. Znepokojene sme so Zuzanou vyšli z dverí. Cez plot sa do našej záhrady nakláňala suseda Čupková s očami navrch hlavy.

„Čo ste nám to urobili, nám je všetkým strašne zleeeee!“ zakvílila a posledné slovo ilustrovala až príliš názorne, dramatickým oblúkom, ktorý vrhla medzi kosatce.

Pomedzi nás preletel vydesený otec a krátkymi krokmi upaľoval na koniec záhrady. Presne tam, kde stála architektonická pamiatka - kadibúdka.

So Zuzanou sme si vymenili zdesené pohľady. Von vyzrel nervózny Jozefko. „Adamovi je hrozne zle!“ vysypal zo seba úzkostlivo.

Dokázal som reagovať len hlbokým povzdychom.

„Volaj lekára. Ja idem nakúpiť sucháre a čaj,“ povedala Zuzana ticho.

Osamel som v dome, kde všetko kvíliło, stonalo, volalo o pomoc, a to všetko pomedzi nie príliš gustiózne ostatné zvuky. Bilancia bola desivá: jediní ľudia okrem mňa a Zuzany, ktorí nejavili žiadne známky ochorenia, boli Jozefko a starká. Na pohotovosť som volal veľmi sklúčene.

„Obávam sa, že tu máme lokálnu posvadobnú epidémiu,“ hlásil som. „Deväť postihnutých, ak som to dobre spočítal. Plus neidentifikovaný počet vedľa u susedov.“

„Epidémia čoho?“ zaujímala sa teta na druhej strane. „Gastroenteritídy?“

Zavrel som oči. „Mám pocit, že tu máme salmonelózu.“

*

Lekár sa tváril, že plný dom ľudí s rôznym stupňom prudkého vylúčovania oboma koncami je v podstate normálny. Jeho púť po bledých pacientoch skončila tým, že babku a susedu Čupkovú odviezol do nemocnice, obe na tom boli veľmi zle.

„To je môj koniec! Z nemocnice živá nevyjdem!“ bedákala babka, keď ju vynášali.

„Také šťastie nemám,“ vzdychla si Zuzana, vykladajúca vagón suchárov.

Na mále mali aj Adam a Elza. Obaja len ležali v horúčkach a želali si blízku smrť.

Ostatní sa mátožne motali po dome, bleďí a vyčerpaní. Dom vyzeral ako z filmu o zombikoch, ktorí sa bezcieľne potácali hore-dolu.

Lekár starostlivo odobral vzorky z bohatej hostiny predchádzajúceho dňa. V tej chvíli ma osvietilo. „Stavím sa s vami, že to bude v torte,“ vyhlásil som objavne. „Nezmestila sa do chladničky, tak ju tí magori nechali nocovať len tak vonku!“

„To je pravda,“ pripojil sa váhavo Jozefko. „Ja som tortu nejedol.“

„Zuzana tiež nie, naphávala sa celý čas rezňami. Ja som už nevládal jesť a starká sladké nemá rada, takže zrejme tiež tortu vynechala,“ vyratúval som.

„A keby aj, žiadna baktéria v tom jej toxickom organizme dlho neprežije,“ pripojila sa Zuzana.

Nedalo sa nič robiť. Keďže starkej nikotínová prítomnosť spôsobovala pacientom prudkú nevoľnosť, vyšupli sme ju na verandu a pobrali sa opatrovať ostatných. Adam napriek svojmu nezávideniahodnému stavu obišiel najlepšie – mal doslova osobného a veľmi starostlivého ošetrovateľa. So Zuzanou sme sa akosi postarali o ostatných a dokonca sme sa premohli a nezanedbali Elzu.

Živé mŕtvoly len tak polihovali. Podchvíľou niekto vyrazil na záchod. Ak boli oba obsadené, nasledoval šprint do kadibúdky. Po pár hodinách už aspoň nikto nevracal, teda s výnimkou Žofie, pred ktorou stačilo čo len spomenúť nejaké jedlo a už hádzala šabl'u.

Bolo to ako zlý sen. Varili sme hektolitre čaju, prinášali a odnášali sucháre, počúvali náreky a popri tom ešte upratovali ostatné následky svadby. Asi trom susedom som musel vysvetľovať, že im rozbité stoličky a jeden stôl s odlomenou nohou nahradíme. Ani jeden z nich sa však odškodnenia nedožadoval – zato som im musel farbisto opísať následnú epidémiu. Áno, chýr o nej už stihol obehnúť asi pol mesta a obyvateľstvo sa výborne zabávalo. Tolko poníženia som ešte nezažil, takže keď som potom odnášal od Elzy plný lavór zvratkov, pripadalo mi to ako úplne bežná záležitosť.

„Zavolám zajtra do práce, že neprídem,“ povedal som, keď ma už chrbát bolel po dvoch hodinách umývania riadu.

„Hneď, ako bude Adam schopný prevádzky, vypadneme,“ sľúbil Jozefko, ktorý postihnutému v kuchyni naberal čaj.

„Mne už je celkom dobre,“ zamrmlala Žofia, ktorá do seba s nechuťou súkala v čaji namočený suchár.

„Nevyzeráš tak,“ usúdil bez rozpakov Jozefko. „Si bledá, spotená a máš kruhy pod očami. A keď sme pri tom,“ dodal medovo, „majonézový šalát!“ vykrikol.

Žofia zapišťala a rozbehla sa na záchod.

Zuzana dojato preglgla: „Vitaj v našej rodine zlomyseľných sviň.“

„Dúfal som, že aspoň jedného neskazeného človeka tu budeme mať,“ zamrmlal som s nevôľou.

„Je to asi nákazlivé. Nemohol som si pomôcť,“ zapýril sa Jozefko a radšej odišiel hore opatrovať apatického Adama.

„Nebud' pokrytec,“ uzemnila ma Zuzana. „Stavím sa, že keď najbližšie do seba Žofa vpraví nejaký suchár, zakričíš jej do ucha niečo o pečenom prasati.“

„Vlastne som skôr uvažoval o vyprážanom Enciáne,“ pripustil som a po prvý raz od hororového rána sme sa radostne usmiali.

Zlý nápad ôsmy:

Krátke vyšetrovanie odporného zločinu

Nesmierne, nesmierne som túžil po dychtivom výraze Tlampačky Rapotavej, zmietanej medzi túžbou vypočuť si čo najviac a túžbou cválať za Zakysankou Ukvákanou podeliť sa o vypočuté. Namiesto toho som opatroval bledých zombikov. Jozefko sa vyžíval v novo nadobudnutej odpornej zlomyseľnosti a celkom sám išiel pozrieť babičku do nemocnice. „Bola škrobenejšia ako plachta,“ povedal spokojne, keď sa vrátil.

„Netvářila sa, že tam nie si?“ spýtal sa Adam, ktorý po dvoch dňoch zliezol na prízemie.

„Nie. Chvil'ú bola strohá, ale potom sa rozplakala, že nikto z rodiny jej ani nezavolať a ja prídem na návštevu, a že kam to ten svet speje. Asi budem týrať iba Žofiu,“ dodal zamyslene.

Adam ho pyšne pohladil: „Moja výchova sa začína prejavovať.“

„Sa máš čím chváliť,“ zamračil som sa.

„Nechaj ho,“ zastarela sa starká. „Dal mi do poriadku auto, takže už môžem odísť. Tento pobyt sa tu stal pomerne jednotvárnym. Grajúca Žofia sa mi už omrzela, svatka je v špitáli a ostatní nebohí – fakt tu nemám čo robiť.“

„No hej. Vykántrila si už všetku faunu v záhrade,“ prikývol Adam. Opäť ho štuchla do rebier, čo vo svojom oslabenom stave neustál a Jozefko ho zbieral zo zeme.

Starká sa rozlúčila spôsobom seba vlastným. Z predsiene zarevala: „Čaute, maródi!“ Odprevádzali ju len jej vnúčence. Objala nás, až si to odnieslo zopár rebier. Obzvlášť srdečne lámala kosti Jozefkovi: „Príďte ma niekedy navštíviť. Zoberiem vás do klubu dôchodcov na čaj o piatej.“

„Starká?“ zdesil sa Adam. „Preskočilo ti?“

„Čoby,“ zaškl'abila sa démonicky. „Pár starých rakiet tam z vás trafi šľak a ja si konečne budem môcť sadnúť k oknu.“

Pneumatiky zakvílili a v kúdole dymu a prachu starká zmizla, nechávajúc nás bojovať s predstavou, čo ona asi robí v klube dôchodcov.

„Zázrak, že tam vôbec ešte niekto prežil,“ zhrnula naše myšlienky Zuzana.

*

Z pôvodne plánovaného víkendového pobytu sa pomaly stával týždeň. Príbuzenstvo sa spamätávalo len pomaly, pri pohľade na sucháre už dostávalo záchvaty plaču. No až keď sa mama s Elzou zúrivo pohádali, som usúdil, že sú už úplne sebestační. Babička sa vrátila z nemocnice a hygienici potvrdili, že v torte sa baktérie salmonely len tak hmýrili. „Čudujem sa, že ste ich nevideli voľným okom, bolo ich tam toľko, že sa navzájom z tej torty vytláčali,“ vtipkovala rozverne do telefónu pani z úradu verejného zdravotníctva. „Počula som, že bolo postihnutých štyridsať ľudí.“

„Nie, iba deväť. Vlastne pätnásť, ak rátam aj obeť od susedov,“ povedal som stroho.

„To ste obišli celkom dobre.“

„Hlavne sme nestihli zvyšky z oslavy rozdistribúvať po širom okolí,“ opravil som ju.

Zachichotala sa: „Zato po meste sa už šíria kvalitné historky o tej vašej svadbe. Je to nákazlivejšie ako salmonela.“

„Ešteže tu nebyvam,“ vydýchol som si, no keď som skladal slúchadlo, prepadla ma znepokojivá myšlienka: čo ak sa Tlampačka Rapotavá so svojím paranormálnym darom zachytiť akúkoľvek klebetu niečo o tomto cirkuse dozvie?

„Myslím, že cestu zvládnem,“ povedal Adam hrdinsky. Neovládol som sa a z plných pľúc som spustil Haleluja.

„Ja by som povedal, že si bol schopný už pred dvoma dňami, ale moja opatera sa ti zapáčila,“ uškrnul sa Jozefko.

„Toto je ničím neodôvodnené podozrenie, ktoré pre istotu nebudem komentovať,“ odvetil Adam dôstojne.

„Dala by som si konečne poriadne jedlo. Napríklad párky,“ zauvažovala babička a nechápavo sledovala Žofiu, ktorá so zabučaním odtrielila na záchod. Keď sa vrátila, chabo zahlásila: „Myslím, že aj ja pôjdem domov... Inak sa mi to nikdy nezlepší,“ dodala a výhražne na nás zazrela.

„Mali by sme ísť aj my,“ pridala sa mama.

„Kam?“ užasol Ľulpas.

„Domov!“ skríkla. „Nebývaš tu, zabudol si?“

Ľulpas sa nad vzniknutou situáciou zamyslel, ale keďže v dohľadnom čase dvoch dní sa nejaký relevantný výstup nedal očakávať, už mu nikto nevenoval pozornosť.

Tiež sme mali iné problémy. Ktosi zazvonil pri dverách a keď som otvoril, čelil som pohľadu na dvojicu policajtov.

„Dobrý deň,“ povedal prísne ten starší, predstavil sa, čo mi v náhlom zľaknutí úplne ušlo, a čosi hovoril, ale mne sa v hlave horúčkovo premietali absurdnosti rozličného stupňa, čo tu asi môžu robiť. Žeby Zuzana niekoho zase do krvi zmlátila? Alebo Adam nepozorovane vyvolal nejaké verejné pohoršenie? Prípadne nás chcú popoťahovať, lebo Elza nenosí náhubok a je voľne pustená? Či starká niekoho otráвила? Alebo že na Ľulpasov intelekt treba mať zbrojný pas?

Príslušníci polície usúdili, že mám IQ záhradného trpaslíka a používajú ma ako automatického vrátnika, preto nerušene prešli popri mne a neomylné zamierili do kuchyne, kde sa zhromaždila väčšina zombíkov.

Vliekol som sa za nimi a konečne sa mi podarilo vnímať natoľko, že som zaregistroval, čo hovoria.

„Dostali sme informácie, že ste úmyselne rozšírili epidémiu salmonelózy,“ povedal dôležite starší policajt.

„Od koho ste dostali takúto informáciu?“ naježila sa Elza.

„To nie je podstatné, vážená pani. Vy ste kto?“ nadvihol obočie mladší.

Elza sa už krotkejšie predstavila. Starší policajt si jej nacionálne zapísal, čo ju nadobro obralo o pokoj.

Adam si veľmi dôkladne prezeral mladšieho policajta. Vo chvíli, keď mu v očiach zasvitol nápad a začal sa potuteľne usmievať, som ho prezieravo poslal uložiť babičku, ktorá vyzerala, že do piatich minút dostane hysterický záchvat.

Do kuchyne však vdupotala naježená Zuzana. Začal som sa modliť, aby nezabudla na terapiu, ktorej cieľom bolo naučiť ju ovládať agresivitu, pretože obaja návštevníci boli ozbrojení a kým by s ich krvavými mýtvolami skončila, mohli doráňať kopy rodinných príslušníkov. Zamračená tehotná pani vo dverách našťastie v policajtoch nevzbudila dojem, že by mali utekať.

„Epidémia salmonelózy postihla podľa našich informácií pätnásť ľudí,“ hlásil starší policajt, zatiaľ čo mladší neuzitočne postával vedľa a snažil sa pôsobiť aspoň byťku prívetivejšie. Uvažoval som, ako ho upozorniť, že v prítomnosti môjho brata je to zlý nápad. Adam sa vrátil zhora a oprel sa do dverí, šacujúc mladšieho pohľadom. Jozefko si to všimol, zamračil sa a nečakanou silou stiahol Adama k sebe na kuchynskú lavicu.

„Pätnásť,“ ozvala sa Zuzana zamyslene, keď nik iný nejavil záujem ozvať sa a pritiahnúť tak na seba pozornosť vyšetrovacích orgánov. Pozrela na mňa a v tej chvíli mi zaplo.

„Hm, pätnásť. Máte presné informácie, bežne sa hovorí, že tu máme štyridsať obetí,“ nadhodil som. Policajti zozbražiteľi, nevediac, kam tým mierime.

„Úrad verejného zdravotníctva potvrdil, že vo vzorkách pochádzajúcich z torty boli prítomné baktérie salmonelózy,“ zarecitoval starší skusmo. Zuzana nahodila ľudožrútsky úsmev, ktorý by zneistil aj Matku Terezu.

„Bohužiaľ,“ prikývla Zuzana skrúšene. „Problém bol v kréme a v bielkovom snehu, viete. Použili sme totiž čerstvé vajcia z domáceho chovu. Ale kto mohol tušiť, že suseda Čupková chová so sliepkami aj bacily?“

Policajti na seba pozreli. „Čupková?“ overoval si starší.

„Správne, my tu sliepky nechováme, preto nám suseda láskavo poskytla svoje vajcia,“ zahrkútala Zuzana nevinne. „Pripúšťam, hygienické podmienky v jej kurine nie sú bohvieaké a ktovie, ako tie vajcia skladuje, ale skutočne mi nenapadlo podozrievať ju zo salmonelózy.“

Starší policajt zaklapol zápisník a zdvihol sa na odchod: „V poriadku. Preveríme to,“ povedal a neovládateľne sa uškŕňal.

„Odporúčam vám k tomu prevereniu si zobrať aj experta z veterinárnej správy alebo hygienika,“ poradil som im. Prikývli a uškierajúc sa zmizli kade ľahšie.

„O čom to bolo?“ spýtala sa Žofia nechápavo.

„Tá stará sviňa Čupková si myslela, že keď na nás pošťe policajtov, prílepsi si k dôchodku trebárs tým, že od nás vysúdi nejaké odškodné,“ prezentovala úplne správnu dedukciu Elza a démonicky sa zarehotala: „Myslím, že pár ďalších mesiacov jej budem spríjemňovať život zo všetkých síl!“

Striaslo ma. „Myslím, že bude dost' vynáčená, keď ju začnú stíhať na základe jej vlastného trestného oznámenia.“

„Božie mlyny, božie mlyny,“ povedala spokojne Žofia.

*

Lavína odchodov bola nezadržateľná. Mama odviekla Ťulpasa. Odišli narýchlo, zvlášťne, práve v tom čase som vzadu v záhrade likvidoval zhorenisko, čo ostalo po vzbĺknutej výzdobe. Keď som sa celý začiernený a so zlou náladou vrátil dnu, už ich nebolo. Na chvíľu som zauvažoval, či ma to zamrzí, ale potom som sa na to vykašľal.

Z dverí práve vyšla Ivana. „Už som sa rozlúčila, utekám kade ľahšie,“ povedala.

„Tuším ti rodinného vyžitia stačilo na niekoľko rokov,“ tipoval som.

Pousmiala sa. „Nebolo to až také zlé, keď si teda odmyslím tých pár veľmi nepríjemných chvíľ s baktériami. Ale aspoň budem vedieť, čomu sa vyhnúť na vlastnej svadbe.“

„Domácim vajciam a mojej rodine. A najlepšie by bolo vyhnúť sa celej svadbe,“ odporučil som.

„Už je naplánovaná na september,“ odvetila pokojne.

Hlúpo som stál a ešte hlúpejšie na ňu cival. „Ehmmm,“ zaodfhal som napokon. „September. To akože... sa ideš vydávať?“

Prikývla.

„To som netušil... Že vôbec...“ koktal som. Zdvihla jedno obočie a opäť znepokojivo pripomenula starkú. „Že vôbec niekoho mám? Ale áno. A, ako hovorím, v septembri sa berieme.“

Mlčal som, lebo teraz povedať „Veľa šťastia“ by bolo absolútne hlúpe.

„Pošlem ti oznámenie,“ uzavrela Ivana a obrátila sa na odchod.

Díval som sa za ňou a zo stovky najčudesnejších pocitov, ktoré vo mne vírili, som presne nedokázal identifikovať ani jediný. Až omnoho neskôr som si uvedomil, že to bolo ako keby som ju definitívne a v každom ohľade strácal.

*

Adam s Jozefkom sa začali baliť už predchádzajúci deň, takže popoludní už boli zhruba pripravení na odchod. V záchvate paniky, ktorý som vyvolal

oznámením, že štartujem a odchádzam, úplne prepásli rozlúčku so Žofiou, ktorá vyzbrojená suchármí a čajom v termoske odplávala na autobus.

Streštená dvojica sa srdečne rozlúčila s rodinou, a keď sa za nimi zavreli dvere, babička roztržito predniesla: „Veľmi milý chlapec, ten Jozefko.“

Pobavene sme na ňu so Zuzanou pozreli.

„No hej, slušne vychovaný,“ uškrnula sa Zuzana.

„Dávaj na seba pozor,“ lúčil som sa s ňou. Odfrkla. „Povedz to Tónovi.“

„On to vie,“ uistil som ju. „Inak by si ťa nevzal.“

A potom – konečne sa pred čelným sklom môjho auta rozbehla známa cesta domov. Musel som sa kontrolovať, aby som k blbému úsmevu šťastia nepridal aj hlasný spev a aby som v radostnej eufórii nešiel dvestokilometrovou rýchlosťou.

„Bol to pekný týždeň,“ ozval sa Jozefko nostalgicky.

„Mne tak dobre nebolo,“ namietol Adam.

„Ale zase si sa na svadbe skvele pobavil. Za všetko sa platí,“ ozrejmlil som mu.

„Koľko je hodín?“ vybral Adam mobil a skontroloval čas. Výsledok ho potešil a začal čosi vyťukávať.

„Komu potrebuješ písať v presne určený čas?“ začudoval sa Jozefko.

„Predsa Žofe. O takomto čase bude autobus práve uprostred diaľnice. A to je, myslím, ten najvhodnejší čas, aby jej prišla esemeska s dvoma slovami: svadobná torta!“

V aute nastalo ticho, keď sme si dôsledky tejto správy živo predstavovali. Až po chvíli som zamrmal: „Pevne dúfam, že najbližšie desaťročie sa žiadna rodinná oslava konať nebude.“

„Uvažoval som,“ povedal Adam, „že by možno nebolo od vecí na budúci rok v lete urobiť s rodinou taký... povedzme... neoficiálny obrad... Nie svadba, lebo však to nie je povolené, skôr také niečo súkromné...“

Zdvihol som pohľad do spätného zrkadla. Jozefkovi vyhrkli slzy dojatia a Adam sa červenal.

„Zabudni,“ povedal som stroho.

Adam sa pohodlne uvelebil a zamyslene prehodil: „To sa dohodnem s rodinou. Ale pripadá mi to ako veľmi dobrý nápad!“

Zlý nápad prvý:	
Frontálny útok rodinnej chobotnice	3
Zlý nápad druhý:	
Desivý plán perverzného diabla	9
Zlý nápad tretí:	
Zákerný útok lietajúcej torty	16
Zlý nápad štvrtý:	
Triumfálny návrat zdivočených melónov.....	25
Zlý nápad piaty:	
Psychedelický koncert mumifikovanej opičky.....	33
Zlý nápad šiesty:	
Trestuhodná zábudlivosť krkavčej matky	42
Zlý nápad siedmy:	
Pochmúrne ráno živých mŕtvol	50
Zlý nápad ôsmy:	
Krátke vyšetrovanie odporného zločinu.....	57